

சென்னை

நாடல்

JPL

C6007

100%

15

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சென்னை
யாழ்ப்பாணம் 635110

6007009

132926

132926 C.C

கல்லுக்குள் நரம்

- கரும்புலிகளின் கதைகள்

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வெளியீட்டுப் சீரிஷ

92.2512

□ நூல் - கல்லுக்குள் ஈரம் [கரும்புலி வீரர்கள்
சிலரின் வாழ்வுச் சம்பவத் தொகுப்பு] □ தொகுத்து
எழுதியவர்-தி.இனியவன் □ ஒவியங்கள் தயா □ நூற்
பதிப்பு, அட்டைப்பதிப்பு - மாறன் பதிப்பகம் முல்லை
வீதி, தருமபுரம். □ வெளியீடு - தமிழீழ விடுதலைப் புலி
களின் வெளியீட்டுப் பிரிவு □ முதற்பதிப்பு - கரும்
புலிகள்நாள் - 1996 □ அன்பளிப்பு - 30.00 ரூபா.

பொதுசன நூலகம் யாழ்ப்பாணம்

நுழைவாயில்...

‘தேசத்தின் புயல்கள்’ என்று தலைவர் பிரபாகர
னால் மகுடம் சூட்டப்பட்ட கரும்புலி வீரர்களுள், சிலரது
வாழ்வுச் சம்பவங்களின் கொத்தாக இந்தச் சிறுநூல்
அமைந்துள்ளது.

உலக இராணுவ வல்லுநர்களை வியப்பிலாழ்த்
தும் விதமாகச் செயற்பட்டு, உருக்கின் உறுதிகொண்ட
இரும்பு மனிதர்களாய்ச் சென்ற அந்த நண்பர்களுக்கு
உள்ளே இருந்த மென்மையான ஆத்மாக்களை எடுத்துக்
காட்டுகிறது இங்கக் கல்லுக்குள் ஈரம்.

“வீடுதலைப் புலிகள்” ஏட்டின் ஆனி 1993, ஆனி
1994 இதழ்களில் வெளியான இந்த உண்மைச் சம்
பவங்கள், தி. இனியவன் என்ற போராளியால்
தொகுத்து எழுதப்பட்டவையாகும்.

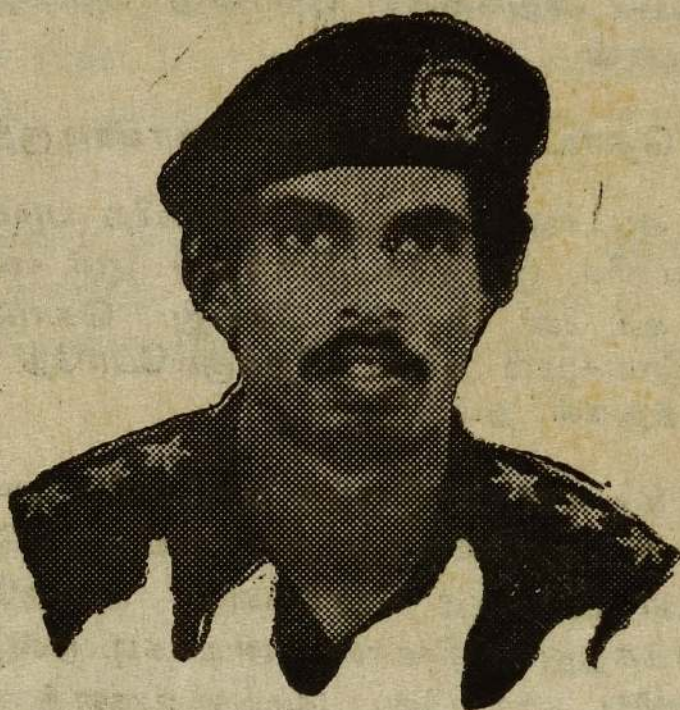
உள்ளே படியுங்கள்.....

- தமிழீழ வீடுதலைப் புலிகளின்
வெளியீட்டுப் பிரிவு.

பலவீனமான
எமது இனத்தின்
மிகவும் பலம் வாய்ந்த
ஆயுதமாகவே
நான்
கரும்புலிகளை உருவாக்கினேன்.
கரும்புலிகள்
எமது இனத்தின்
தற்காப்புக் கவசங்கள்
போராட்டப்பாதையின்
தடைநீக்கிகள்.

- தலைவர் வே. பிரபாகரன்

பெருமை

கரும்புலி கப்டன் மில்லர்
(வல்லிபுரம் வசந்தன்)
துன்னாலை, யாழ்.

பிறப்பு:

01. 01. 1966

வீரச்சாவு.

05. 07. 1987

“என்ரமகன் எது செய்தாலும் நன்மைக்காகத்தான் செய்வான் எண்டிறது, என்ர நம்பிக்கை தம்பி. அதனால் நான் அவன்ர போக்குகளைப்பற்றி பெரிசா யோசிக்கிற தில்லை” மில்லரின் அம்மா, தன் பிள்ளையைப்பற்றி பெருமையோடு கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அவனொரு துடியாட்டமான பெடியன். ஒரு இடத் தில ஆறுதலா இருக்கிறதைக் காணேலாது. ஏதாவது ஒண்டு செய்துகொண்டுதானிருப்பான். மண்ணைக்கிண்டு

வான், பற்றறியையும் வயரையும் வைச்சு முடிஞ்சுகொண்டிருப்பான், அல்லது அப்பாவின்ர கார் 'பொனட்டை' திறந்துபோட்டு, அதுக்குள்ள ஏதாவது கழட்டிப் பூட்டிக் கொண்டிருப்பான்.....”

அம்மா தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“மற்ற ஆட்களுக்கு உதவி செய்யிற பழக்கம் அவனிட்ட சின்னனில் இருந்தே இருந்தது. ஆர் என்ன உதவி கேட்டாலும் உடனே போய் செய்து கொடுப்பான்... .. முயற்சியும் இரக்கமும் அவன் பிறக்கும்போதே அவனோட கூடப் பிறந்ததுகள் தம்பி”

மில்லர் சிறுவனாக இருந்த நாட்களில் அப்பா கார் ஓட்டும் போது அருகிலிருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருப்பவன், அப்பா இல்லாத நேரங்களில் அதையே திரும்பச் செய்து பார்க்கத்துவங்கினான். அடிக்கடி நின்ற இடத்திலேயே இயங்கிய கார் பின்பு மெல்ல உருளத் துவங்கியது. நாட் செல்லச் செல்ல அகலமான வீட்டு முற்றத்தில் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் போய்வந்தது. ஒருநாள் அம்மா சமையல் அறையில் வேலையாக இருந்தபோது, கார் வீதியிலே ஏறி விக்கி விக்கி ஓடத்துவங்கிவிட்டது. அம்மா வைப் பயம்பற்றிக் கொள்ள வீதியிலே ஓடிவந்து நின்று பார்த்தாள்.

இப்படித்தான் இன்னும் ஒருநாள் :

மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இருவர் எரிபொருள் தீர்ந்து போனதால் வீட்டிற்கு முன்னால் நின்று திண்டாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கோ இருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த மில்லர், அவர்களிடம் விடயத்தைக் கேட்டறிந்தான்.

வீட்டிற்குள் வந்தவன், மெதுவாக ஒளிந்து ஒளிந்து பின்னால் போய், கார் 'ராங்கிற்குள்' குழாயைச்

செலுத்தி, வாயால் இழுத்து பெற்றோல் எடுத்து. அவர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ஒரு அசல் அப் பாவியைப்போல அம்மாவுக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். நடந்ததைக் கண்டபோதும் அம்மா அவனிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அம்மாவுக்கும் அது பிழை மாதிரித் தெரிய வில்லை.

தன்பிள்ளை எது செய்தாலும் நன்மைக்காகவே செய்வான் என்பது அம்மாவின் நம்பிக்கை. அதனால், அவனது செய்கைகளைப்பற்றி அம்மா கவலைப்படுவ தில்லை.

காலச்சக்கரம் தன்பாட்டில் உருண்டு சென்றது. இப் போது 1984 இன் ஆரம்பம். எங்கள் தேசத்தில் அடிக்கடி வெடியோசை கேட்கத்தொடங்கியது. எங்கள் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை மாறியபொழுது, அது மில்லர் வீட்டி லும் பிரதிபலிக்கத்தொடங்கியது. மில்லரின் போக்கும் மாறிவிட்டது.

முன்புபோல், பழைய நண்பர்களுடன், மாந்தோப் பில் விளையாடுவது நிறுபோனது. இப்போது புதிய நண்பர்களுடன் வெளியில் திரியத் துவங்கினான்.

ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து அவசர அவசரமாக ஓடிவந்த தம்பி சொன்னான், “அம்மா..... அம்மா அண்ணா சந்தியடியில் நோட்டீசு குடுத்துக்கொண்டு நிற் கிறான்.”

அம்மாவுக்கு உள்ளூரப் பயம்தான். ஆனாலும், அம்மா அவனைப் புரிந்து கொண்டாள்.

அவனின் புதிய நண்பர்கள் அவனைத்தேடி வீட்டிற்கு வருவார்கள். மில்லர் அவர்களோடு புறப்பட்டுப்போவான். இப்படிச் செல்கின்றவன் சில நேரங்களில் ஒருசில இரவுகள்

கழிந்தும் வருவான். அம்மா எல்லோருக்கும் சாப் பாடு தருவான். எல்லோரும் சிரித்துக்கதைத்து சந்தோச மாகச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து அம்மா சந்தோசப்படு வான். இது வழமையாகிப்போனது.

இப்படித்தான் ஒருநாள் அந்த நண்பர்களோடு புறப் பட்டுப்போனவன் திரும்பி வரவில்லை. “பயிற்சி முகாமில் நிற்கின்றான்” என நண்பன் ஒருவன் வந்து சொன் னான். வீட்டில் எல்லோரும் அழுதார்கள். அம்மாவால் தாங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை. அவளும் அழுதாள். இருந் தாலும் சமாளித்துக்கொண்டாள்.

தன்பிள்ளை எதுசெய்தாலும் நன்மைக்காகத்தான் செய்வான் என்பது அம்மாவின் நம்பிக்கை.

அந்தத் தாய் அந்த இறுதி நாளை நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

“அது ‘ஒப்பறேசன் லிபறேசன்’ காலம்.

அந்த நேரம் இங்க எல்லா இடத்திலையும் ஆமி, அதனால இரவில நாங்கள் நேரத்தோடையே படுத்திடுவம். அண்டைக்கும் நாங்கள் படுத்திட்டம்.....”

“... திடீரென வீடெல்லாம் அதிர - பெரிய ஒரு குண்டுச்சத்தம் எங்களைத் திடுக்கிட்டு எழுப்பிச்சது. கொஞ்ச நேரம் சண்டை நடக்கிறதைப் போல சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிறகெல்லாம் அமைதியாகித் து.....

பொடியள் நெல்லியடிப்பக்கம் ஆமிக்கு நல்லா அடி குடுத்திருக்கிறாங்கள் போல கிடக்கு” என்று எங்களுக்கை கதைச்சுப்போட்டு நாங்கள் படுத்திட்டம்.

அடுத்தநாள் காலையில் நெல்லியடிப் பக்கம் இருந்து வந்த ஒருத்தர் ஊருக்குள்ள சொல்லி - அந்தக்கதை மெல்ல மெல்ல என்ற காதுக்கவந்தபோதுதான் தெரியும்...

முதல் நாள் வீட்டை உலுக்கி என்னை நித்திரை
யால திடுக்கிடவைத்த அந்தக் குண்டு சத்தம்.....என்ர
பிள்ளையும்.....

அப்ப அழவும் ஏலாது எல்லாப் பக்கத்திலையும்
ஆமி.....

அறைக்குள்ள போயிருந்து எனக்குள்ள மட்டும்
குமுறிக் குமுறி அழுதன்.

அயலாக்கள் பின்பக்கத்தால வந்து எங்களுக்கு ஆறு
தல் சொல்லுவினம்.

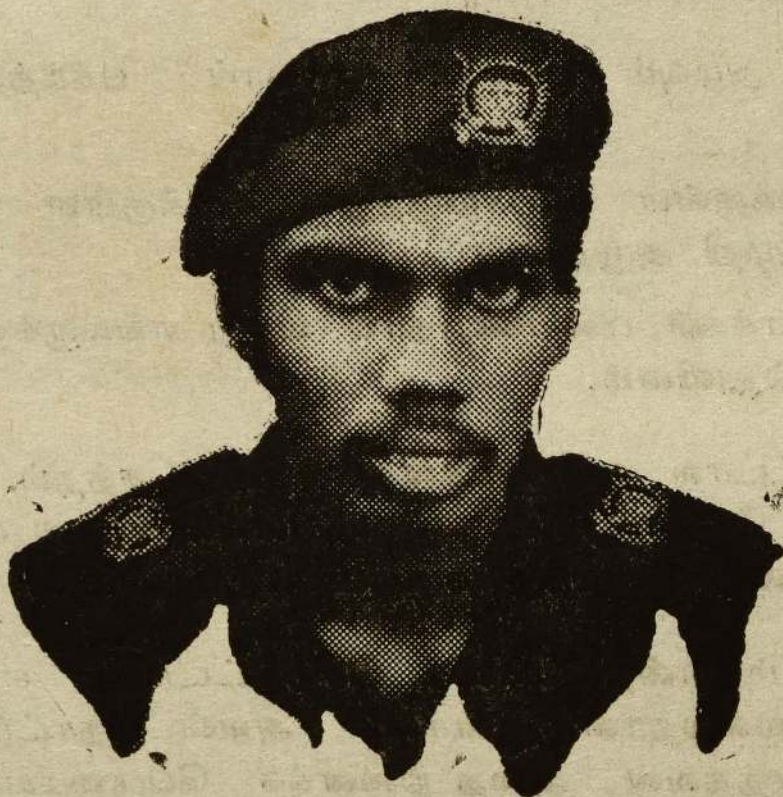
றோட்டால ஆமி வாகனங்கள் வாற சத்தம் உறுமிக்
கொண்டு கேட்கும் - மெதுவாக பின்பக்கத்தால கலைஞ்சு
போய்டுவினம்..... பிறகு வருவினம்.....

ம்.....ம் என்ர மகன் செத்திட்டான் எண்டுறது
எனக்கு கவலைதான் ஆனால், அவன் நாட்டுக்காகத்
தானே செத்தவன், அதை நினைக்க பெருமையாத்தான்
கிடக்கு.

○

உறுதி

கரும்புலி மேஜர் டாம்போ
(காசிப்பிள்ளை தயாபரன்)
முழங்காவில், மன்னார்.

பிறப்பு:

17 . 08 . 1967

வீரச்சாவு:

19 . 03 . 1991

“நான் திரும்பி வரமாட்டன் என்னால முடிந்தளவு உள்ளே சென்று முகாமின் சுவரோட மோதுவது தான் நோக்கம்.”

சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம்மீதான தாக்குதலுக்கு போராளிகள் தயாராகிக்கொண்டிருந்தபோது - தனது நண்பனொருவனிடம் டாம்போ இப்படித்தான் சொன்னான்.

அந்த இரவும் வந்தது.

சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதல் ஆரம்பமானது. சில மணித்துளிகளில், உதவி அரசாங்க அதிபர் விடுதியில் இருந்த சிறிய இராணுவ முகாம் புலிகளிடம் வீழ்ச்சியடைந்தது.

அந்தப்பக்கமாக இருந்த கொண்டச்சி வீதியால்தான், வெடிமருந்து நிரப்பப்பட்ட வண்டி இராணுவ முகாமினுள் செல்வதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

வண்டி செல்வதற்காக, போராளிகள் வீதியைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இடைநேரத்திலும் டாம்போ, தாக்குதலின் பொழுது காயமடைந்த போராளிகளைத் தூக்கி வருவதிலும் - சிகிச்சையளிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தான்.

வண்டி செல்வதற்குரிய நேரம் வந்தது.

டாம்போ வெடிமருந்து வண்டியின் அருகில் வந்தான். பக்கத்தில் நின்ற தோழனை இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான்.

“நானும் கொஞ்சத்தூரம் வாறன்” என்றான் அந்தத் தோழன்.

“வேண்டாம், ஏதும் தவறெண்டாலும் ஏன் வீணா எல்லோரும் சாவான்” என்று சொல்லியபடி, வண்டியில் ஏறி இயக்கினான் டாம்போ.

வண்டியின் அருகே ஓடிவந்தபடியே “விட்டு விட்டு ஓடிவரலாம் தானே” என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான் ஒரு தோழன்.

வெடிமருந்து வண்டி உறுமிக்கொண்டு இராணுவ முகாமைத்தேடி ஓடியது. அந்த வண்டியை நோக்கி

இராணுவத்தினரின் முழு ஆயுதங்களும் குறிவைத்து
இயங்கின, குறித்த இலக்கிற்கு முன்பே அந்த வண்டி
வெடித்துச் சிதறியது.

ஒளிப்பிழம்புடன் கரும்புகையொன்று வானில் எழுந்து
கலந்தது. கடற்கரைகளில் - வயல்வெளிகளில் - தூரத்துக்
காட்டின் ஓரங்களில் நின்ற போராளிகளின் நெஞ்சங்களை
வெடியோசை பாரமாக அழுத்தியது. அவர்கள் நேசித்த
டாம்போவின் வீரமரணச் செய்தியை, அந்த சத்தம்
காதோடுவந்து சொல்லிச் சென்றது. ○

ஒரு மென்மையான இதயம்

“மன்னாரில நடக்கிற முதல் கரும்புலித் தாக்குதலை
நான்தான் செய்யவேண்டும்.”

தளபதி சுபனிடம் டாம்போ இந்த வேண்டுகோளை
முன்னரே விடுத்திருந்தான்.

அதனை அவருக்கு அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக்கொண்டு
மிருந்தான்,

சிலாபத்துறை படைத்தளம் மீதான தாக்குதல் திட்
டம் தயாரிக்கப்பட்டபோது, அங்கு கரும்புலித் தாக்கு
தலை நிகழ்த்துவது டாம்போ எனத் தீர்மானிக்கப்பட்
டது.

தாக்குதலுக்கு சில நாட்களுக்கு முன்னதாக -

அந்தக் காட்டு முகாமின் உயர்ந்த மரமொன்றின்
நிழலில் - அதன் அடிவேரில் சாய்ந்திருந்தபடி - நண்ப
னொருவனுக்கு டாம்போ தன் வீட்டுக்கதையைச் சொன்
னான்.

“வீட்டில் நான்தான் மூத்தபிள்ளை. இரண்டு தம்பி மாருக்குப் பிறகு கடைசியாகத் தங்கச்சி பிறந்தாள். நான் சின்ன வயசாக இருக்கும்போதே அப்பாவுக்கு இயலாமல் போய்விட்டது. அம்மாதான் கஸ்டப்பட்டு - கூலி வேலை செய்து - எங்களை வளர்த்தா. நான் கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் அம்மாவின் சுமைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளத் துவங்கினனான். நாங்கள் எல்லாரும் பாசத்தோட பிணைஞ்சு வளர்ந்தம். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னம் எனக்குப் பதினெட்டு வயதாக இருக்கும்போது - நாட்டு நிலைமை என்னைப் போராட்டத்துக்குள்ள இணைச்சிது..... அது எல்லோருக்கும் இருக்கிற கடமையும்தானே.....”

“இதுக்குப்பிறகு ஒரு சண்டையில் காயப்பட்டு, சிகிச்சைக்காக தமிழ்நாட்டுக்குப் போயிருந்தன். அங்கு வைத்து, ஏனைய தோழர்களோடு கைதுசெய்யப்பட்டு இங்கு கொண்டுவரப்பட்டு, வவுனியா இந்தியப்படை முகாமில் வைக்கப்பட்டிருந்தன்..... சிறைக்குள்ளே இருந்த காலத்தில், இந்தியப் படைக்கெதிரான போரில் என்னால் பங்கேற்க முடியவில்லையே என்ற துயரத்தில மனது துடித்தது..... அங்கையிருந்து சிறையை உடைத்து போராளிகள் வெளியேறும்போது நானும் வந்தன் - அந்த முயற்சியில காலில காயப்பட்டன்.”

“வீட்டில், நாங்கள் எல்லோருமே எங்களுடைய ஒரேயொரு தங்கச்சியில் மிகுந்த அன்பு வைச்சிருந்தம். அவளின் சாமத்திய வீட்டை சொந்தக்காரர் எல்லோருக்கும் சொல்லி வீட்டில் - எங்களின் வசதிக்கேற்ற அளவுக்கு பெரிசாகச் செய்தம்..... ஆனால் ...சாமத்திய வீடு நடந்து பத்தாம் நாள், தம்பிக்கும் தங்கச்சிக்கும் இடையில் சின்னதாக ஒரு பிரச்சனை. அம்மா தம்பிக்கு அடிச் சுப்போட்டா ... தன்னாலதான் அண்ணனுக்கு அடி விழுந்ததென்று நினைத்து..... எங்களின் ஆசைத் தங்கச்சி நஞ்சு குடிச்சு உயிரைப் போக்கிக்கொண்டாள்.....”

ஒருகையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு - கீழே குனிந்தபடி ஒரு தடிக்குச்சியால் மண்ணைக்கிண்டிக் கொண்டு, டாம்போ சொன்னான் -

“இதற்கிடையில் எங்களின் இன்னொரு தம்பி பயணம் போனவன், கடற்படையால கைதுசெய்யப்பட்டான். இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. இராணுவம் பிடித்துச் செல்கின்ற ஆக்கள் காணாமல் போவதென்பது இங்கு புதினமில்லைத்தானே.....

.....அதுக்குப்பிறகு - தங்கச்சி செத்து ஒருமாதம் போகமுந்தியே தம்பி இயக்கத்திற்கு வந்திட்டான். எங்களுடைய வீட்டு நிலைமையை தெரிஞ்சுகொண்ட சுபன் அண்ணை, தம்பியை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி அனுப்பினபோதும், போகமாட்டன் என்று அடம்பிடித்துக் கொண்டு முகாம் ஒன்றில் நிண்டான்.....

..... பிறகு நான்தான் அவனை மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டுவந்து பயிற்சிமுகாமில் விட்டன்..... இப்ப அவன் அங்கு ஓடித்திரிகிறான்..... நான் கரும்புலியாகப் போகப்போகிறேன் என்று அவனுக்குச் சொல்லிப் போட்டன்.....” என்ற முகத்தை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு வேறெங்கோ பார்த்தான்.

“மன்னாரில நடக்கிற முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதலை நான் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசை என்னிடம் இருந்தது. அதை நான் சுபன் அண்ணையிட்டச் சொல்லியிருந்தனான்..... இப்ப அந்தநாளும் வந்திருக்குது.....”

கலக்கமில்லாத - மிகத்தெளிவான - கண்களோடு தோழனைப் பார்த்துச் சொன்னான் -

“இப்படி ஒரு நிறைவான சாவு எல்லாருக்கும் வராதா.....”

நீங்காத நினைவுகள்

கரும்புலி கப்டன் வினோத்
(வேலுப்பிள்ளை திலகராசா)
வல்வெட்டித்துறை, யாழ்.

பிறப்பு:
19. 08. 1970

வீரச்சாவு :
10. 07. 1990

1988ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதி.....

வினோத்தின் வீட்டை இந்தியப் படைகள் அடிக்கடி சுற்றிவளைத்தனர். அவனைத்தேடி இந்தியச் சிப்பாய்கள் அங்கு பாய்வது வழமையாகிவிட்டது. அந்த ஆபத்தான பொழுதுகளில் வீட்டுக் கூரைக்குள் ஏற்றி பெற்றோரால் அவன் மறைத்துக் காக்கப்படுவான்.

மேலேயிருந்து - “சயனைட்” குப்பியை பற்களுக்கு கிடையில் செருகிக் கொண்டு, எதனையும் எதிர்பார்த்து நொடிகளை எண்ணிக்கொண்டிருப்பான் வினோத்.

வினோத்தின் அக்கா சொல்கிறாள் -

“அந்த நேரத்தில் சின்னச்சின்ன ‘கானு’களுக்குள்ள (கொள்கலன்) என்னவோ கொண்டுவந்து, வீட்டு மூலையளுக்குள் வைப்பான்.

‘என்னடா உது’ என்று கேட்டால், ‘அதுக்குள்ள தண்ணியக்கா.....’ எண்டிட்டுப் போயிடுவான்.

அவன் போனதுக்குப் பிறகு தூக்கிப் பார்த்தா, அது தண்ணியில்ல - இறுக்கமாக, பாரமாகக் கனக்கும்..... எங்களுக்கு அது என்னெண்டு தெரியேல்ல.”

யாரும் எதிர்பாராத ஓர் அதிகாலைப் பொழுதில் - திடீரென வீட்டிற்குள் நுழைந்த இந்தியர்களிடம், வினோத் சந்தர்ப்பவசமாகச் சிக்கிக்கொள்ள நேர்ந்தது. வீட்டில் எல்லோரும் பார்த்து நிற்க துவைத்து எடுத்துவிட்டு அவர்கள் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

வினோத்தின் அப்பா சொல்கிறார் -

அவனொரு பயங்கரச்சுழியனடா தம்பி... அவனை இந்தியன் புடிச்சுக் கொண்டுபோய் காம்பில வைச்சிருக்கேக்க ஒரு நாள்..... வீட்டு விறாந்தையில கிடந்த வாங்கில படுத்திருந்தனான் - தற்செயலாக மேல பார்த்தன், சிவ ரோட சேர்த்துப் பூட்டியிருக்கிற லைற்றின்ர கோப்பைக்கு மேலால, சாதுவா, கறுப்பா என்னவோ தெரிஞ்சது..... கதிரையைக் கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு ஏறி எடுத்தனடா மோனை - அது ஒரு கிறனைட். அப்படியே நிண்டு எட்டிப் பார்த்தன், பக்கத்த பக்கத்தை இருக்கிற நாலு லைற்றுக்கையும் கிறனைட் வைச்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்.....”

இயல்பாகவே மற்றவர்களோடு நெருங்கிப்பழகி அவர் களை மகிழ்வில் ஆழ்த்தக்கூடிய சுபாவம் கொண்டிருந்த வினோத்தின் அப்பா தன் பிள்ளை பற்றி பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“இந்தியனிட்டை புடிபட்டு காங்கேசன்துறை காம்பில இருக்கேக்க நாங்கள் அவனைப் பார்க்கப் போறனாங்கள். அங்க போற நேரமெல்லாம், வீட்டில தான் வைச்சிட்டுப்போன சாமான்களைப்பற்றித்தான் தம்பி சொல்லுவான்..... எங்களைப்பற்றி இல்லை. அதுகளை பத்திரமா எடுத்து பெடியளிட்டை குடுத்துவிடோணும் எண்டிறதில தான் அவன்ர கவனமெல்லாம் இருக்கும்.”

இந்தியப்படை இங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபோது, ஏனையவர்களுடன் வினோத்தும் விடுவிக்கப்பட்டான்.

‘தம்பி வந்திட்டான்’ என எல்லோரும் மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தபோது - 22 ஆம் நாள் வினோத் திரும்பவும் காணாமல் போய்விட்டான். அதன் பின் அவன் இடைக் கிடை வீட்டுக்கு வந்து போவான்.

திரும்பவும் சிங்களப் படையினருடன் சண்டை ஆரம்பித்து சில நாட்களே நகர்ந்திருந்தன - ஒரு நாள் வினோத் வீட்டிற்கு வந்தான்.

வரிப்புலிச் சீருடையில், ‘மிலிற்றறி’ சப்பாத்துப் போட்டு ஒரு கையில் துப்பாக்கியுடன், மறு கையில் புகைப் படக் கருவி ஒன்றையும் கொண்டு வந்தான். வீட்டில் எல்லோருடனும் சேர்ந்து படம் எடுத்தான். அக்காமாரைக் கட்டிப்பிடித்தபடி..... அக்காமாரின் குழந்தைகளைத் தோளில் வைத்தபடி..... ஆச்சியோடுநின்று..... எல்லா விதமாகவும் படமெடுத்தான்.

“என்னடா புதினமாக இண்டைக்கு எல்லாரோடையும் படம் எடுக்கிறாய்?” அக்கா கேட்டாள்.

“ ஒண்டுமில்லையக்கா..... நானொரு வேலையாய்
தார இடத்திற்குப் போறன்..... திரும்பி வரமாட்டன்.....”
சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

அண்ணனின் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்
கொண்டு,

“ உன்ர சித்தப்பா இனி வரமாட்டான்..... இறுக்கிக்
கொஞ்சிவிடு..... என்று சொல்லிக் கொஞ்சினான்.

“ எங்களுக்கு அது அப்போது அவ்வளவு விளங்
கெல்லை.

வல்வெட்டித்துறையில் கடற்கரையோரமாக அவர்க
ளுடைய வீடு இருந்தது. அங்கு பீரங்கிக் கப்பல்களின்
தொடர்ச்சியான தாக்குதல்கள் நிகழும். இதன் காரண
மாக, கொடிகாமம் சென்று அங்குள்ள உறவினர் வீட்
டில் தங்கியிருந்த அம்மா அப்பாவையும் வினோத் சென்று
பார்த்தான்.

கட்டி அணைத்துக்கொண்டு படம் எடுத்தான்.

அம்மா கேட்டபோது - அக்காவுக்குச் சொன்ன அதே
காரணத்தை இங்கேயும் சொன்னான். அவர்களாலும் வித்
தியாசமாக எதனையும் உணர முடியவில்லை.

“ நேவி அடிக்கிறானெண்டு அலைஞ்சுதிரியாதை
யுங்கோ அம்மா ... ஊரிலபோய் இருங்கோ ... ஒரு
நாளைக்கு... எங்கட கடல் எங்களிட்டை வரும்” என்
றும் சொல்லிவிட்டுப்போனான்.

அதன் பிறகு ஒருநாள் கூட தங்களுடைய செல்வத்தை
அவர்கள் காணவில்லை; இனிமேல் காணவும் மாட்டாரீ
கள்.

இப்போதும் வினோத்தின் அம்மா, அவனைத் துயரத்
தோடு நினைவுகூருகிறார்.

“ சின்னவனாய் இருக்கேக்க, என்னைவந்து கட்டிப்
பிடிச்சுக்கொண்டு ‘ அண்ணை அக்காமார் எல்லாரும் கலி
யாணம் செய்து போனதுக்குப்பிறகு, அம்மாவையும் அப்
பாவையும் நான்தான் பார்ப்பன் எண்டு சொல்லுவானடா
தம்பி.....”

ஒரு மாலைப் பொழுது

10. 07. 1990

“அண்டைக்கு ஊரெல்லாம் ஒரே பரபரப்பாய் இருந்தது. அண்ணைமார் கடற்கரைக்கு வாறதும் போறதுமாய் இருந்தினம்.

‘இண்டைக்குப் பெடியள் கரும்புலியாய் போய் நேவிக் கப்பலை அடிக்கப் போறாங்களாம்’ என்று, சனங்கள் பரவலாய்க் கதைக்கினம்.

‘அப்பிடியெண்டா நாளைக்குக் காலமை நேவி அடிப்பான்’ என்று கொஞ்சச்சனம் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பி விட்டினம். நல்லாய் இருண்டதுக்குப் பிறகு ஊர்ச்சனங்கள் கொஞ்சம், கப்பல் அடிக்கிறதைப் பார்ப்பதற்கென்று கடற்கரைக்குப் போனார்கள். நாங்களும் போனம். கடலில இருந்து கூப்பிடு தூரம்தான் எங்கட வீடு.

முகபாவத்தில் கவலையும் மகிழ்வும் மாறி மாறி வெளிப்பட, அந்த அக்கா சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

“அம்மாவும் அப்பாவும் கரைக்கு வரேல்லை, அவை வீட்டு வாசலிலேயே நிண்டுகொண்டினம். கயைரல நாங்கள் போய் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டம். படகுகள் வெளிக்கிட்டுப் போச்சது. நாங்கள் கொஞ்சம் தூரத்தில நிண்டனாங்கள் - இருட்டுவேறு. ஆட்களை அடையாளம் தெரியேலை. படகுகள் வெளிக்கிட்டன. கொஞ்ச நேரத்தில் இருட்டுக்கை மறைஞ்சு போச்சது. இருட்டைப் போலவே மௌனமும் நிலவியது.

நாங்கள் இருட்டுக்கால கடலைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டம்.

132927

திடீரென பெரிய வெளிச்சமாய் நெருப்புச் சுவாலை கடலுக்க எரிய, நிலம் நடுங்கிறமாதிரி ஒரு வெடிச்சத்தம் கடலுக்கயிருந்து வந்தது. எங்களை அறியாமலேயே கண்ணால கண்ணீர் வந்திட்டுது. மெதுவான குரலில் அம்மா..... அய்யோ..... என்ற சத்தங்கள் எல்லார் வாயிலிருந்தும் உதிர்ந்தன. ‘ஆரார் பொடியள் போச்சது களோ’ எண்டு நாங்கள் சொல்லிக் கவலைப்பட்டோம்.”

ஒருகணம் நிறுத்தி - அக்கா தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“அடுத்தநாள் நேவி அடிப்பானெண்டு சனம் எல்லாம் வெளிக்கிட்டதால நாங்களும் கொஞ்சம் தூரத்தில இருக்கிற சொந்தக்காரற்ற வீட்டுக்குப் போட்டு, ரெண்டு நாள்ள நிலைமையைப் பார்த்திட்டுத் திரும்புவம் எண்டு இரவிரவாய்ப் போனம். போற வழியில ‘காம்ப்’ ஒண்டுக்கு முன்னால, எங்கட தம்பி ஓடித்திரிகிற மோட்டார் சைக்கிள் நிண்டுது.

அம்மா சொன்னா, ‘உங்க தம்பி நிற்பான் போல கிடக்கு..... ஒருக்கா கேட்டுப்பார்’ என்று.....”

தொடர்ந்து அம்மா கதைக்கத் தொடங்கினாள்

“நாங்கள் கூப்பிடக் கூப்பிட ஆள்மாறி ஆள்மாறி வந்து எட்டிப் பார்த்திட்டுப் போகினமே தவிர, வெளியால ஒருத்தரும் வரேல்லை.

‘வினோத்தின்ர அம்மாவடா..... வினோத்தின்ர அம்மாவடா..... என்று மாறிமாறிச் சொல்லிக் கேக்குது... இருட்டுக்கை ஒண்டும் தெரியவுமில்லை. ஏன் உவங்கள் ஒளியறாங்கள் எண்டு எனக்குள்ள நினைச்சன். கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு ஒருத்தர் பதுங்கிப் பதுங்கி வெளியாலவந்தார்.....

“வினோத் நிற்கிறானேடா தம்பி..... ?

“இல்.....லையம்மா.....நீங்கள் எங்க நிற்பியள்
எண்டு சொல்லுங்கோ.....நாங்கள் அவரை வரச் சொல்லி
விடுறம்”

“அந்தா அவன்ரை மோட்டச் சைக்கிள் நிக் குது
பொய் சொல்லாதேங்கோடா, எங்கபோட்டான் ?”

“அது சரியாச் சொல்லேலாதம்மா..... நீங்கள் நிற
கிற இடத்தைச் சொல்லிப்போட்டுப் போங்கோ, காலமை
அனுப்பிவிடுறம்.....”

‘என்னடா இவன், கேட்கிறதுக்கெல்லாம் ஒரு மாதிரியா
மறுமொழி சொல்லுறான்.... ? என்ன கேட்டாலும் நாங்
கள் நிக்கிற வீடு எது எண்டு கேட்கிறான் ?’ என்று எனக்
குள்ள நினைச்சுக்கொண்டு, நாங்கள் போற வீட்டுப்
பாதையைச் சொல்லிப்போட்டுப் போனம்.”

சற்று நிறுத்தி பெருமூச்சொன்றை எறிந்துவிட்டு
அம்மா ஆறுதலாகத் தொடர்ந்தாள்.

“அடுத்த நாஸ்தான் மோனை தெரிஞ்சது. எங்கட
பொடியும் போட்டானெண்டு. நிக்கிற வீடு எதெண்டு
அந்தப் பொடியன் திரும்பத்திரும்ப கேட்டது ஏன் என்று,
அப்பதான் விளங்கிச்சு.”

வினோத்தின் அப்பா சொன்னார் -

“குண்டேச்சத்தம் கடலுக்கை பெரிசாக் கேக்கேக்க,
வீட்டு வாசலில நான் குந்தியிருந்தனான்..... ஆரார் பெத்த
பிள்ளையளோ எண்டு எனக்குள்ள நினைச்சன்.....ஆனா
அடுத்த நாஸ்தான் தம்பி தெரிஞ்சது, அதில நான் பெத்த
குஞ்சுவும் ஒண்டெண்டு.”

0

மகன்

கரும்புலி மேஜர் காந்தருபன்
(யோகராசா கோணேஸ்வரன்)
வல்வெட்டித்துறை.

பிறப்பு:

09. 10. 1971

வீரச்சாவு:

10. 07. 1990

“ஒரு நாள் தொழிலுக்குப் போறதுக்கான ஒழுங்கு களைப் பார்க்க நான் கடற்கரைக்குப் போனன். கரையில் ஊர்ச்சிறுவர்களோட புதுசா ஒரு பையனும் நிண்டுகொண்டிருந்தான். ஒரு கிழிஞ்ச பெனியன் போட்டுக்கொண்டு, மெலிஞ்ச உடம்போட அவன் இருந்தான். அவனைக் கூப்பிட்டு,

“நீ ஆர் தம்பி? எங்க இருந்து வாறாய்?” என்று ஆதரவோட கேட்டன்.

உடனேயே அவனுக்கு இரண்டு கண்களும் கலங்கிப் போச்சது. “எனக்கு ஒருத்தருமில்லை..... அம்மா அப்பா எல்லாம் செத்துப் போச்சினம்..... சொந்தக்காரர் ஆருமில்லை..... இப்படியே நடந்து நடந்து இந்தக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தன், என்றான்.”

காந்தருபனை தனது சொந்த மகனைப்போல எடுத்து, பாசத்தோட வளர்த்த அவர், அவனின் கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“கலியாணம் செய்து நீண்ட காலமாக எங்களுக்கு குழந்தை கிடைக்கேல்லைத் தம்பி..... ஆரிட்டையாவது ஒரு குழந்தையை எடுத்தாவது வளப்பம் எண்டு நாங்கள் நினைச்சுக்கொண்டிருந்தம்.....

அந்த நேரத்திலதான் தம்பி எங்களிட்ட வந்தான். அவனை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து - சொந்தப் பிள்ளையாக வளர்த்தம்.....”

“இது நடந்தது பதினைஞ்சு வருசத்துக்கு முந்தி..... அதுக்குப் பிறகு காந்தருபன் வளந்து பெரியவனாகி, பின் இயக்கத்துக்குப் போனான்...”

அவர் மனதைத் திறந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“நான் கடற் புலியனுக்கு ஓட்டியாய் போறனான். வண்டியில நாங்கள் பொடியளையோ, சாமான்களையோ கொண்டுவாற நேரங்களில கனதரம் நேவியால கலைபட்டிருக்கிறம். இப்படி நாங்கள் போய்வாறதுகள்பற்றி தகவல்சொல்கிற பெரிய கப்பல் நடுக்கடலில் நிற்கும். அந்தக்கப்பல் எடுக்கிற தகவல்கள்தான் நாங்கள் கடலில பறிகொடுத்த அத்தனை பொடியளின்ர சாவுக்கும் காரணம்.”

“அந்தத் தாய்க்கப்பல எங்கட... பொடியள் அடிக்கப் போறாங்களாம் எண்டு கேள்விப்பட்டன். அந்தக் கப்பல அடிக்கிறதுக்கு கரும்புலியாப்போற பையங்களில எங்கட காந்தருபனும் ஒரு ஆளாம் எண்டிறதையும் நான் அறிஞ்சன்.”

எங்களுடைய முகத்தை ஊடுருவிப்பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார். “உடனே தாங்கிக்கொள்ள எனக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.”

அவருடைய நா தழுதழுத்தது. சோகம் தொண்டையை அடைக்க அவர் தொடர்ந்தார் -

“கடைசியா அவன் கரும்புலியாய்ப் போகும்போது, நானும் கடற்கரையில் நிண்டன்.

அவனை நான் எந்த இடத்தில முதன்முதலில்கண்டு தூக்கி வளர்த்தனோ, அதே கடற்கரை.

படகில ஏறப்போறதுக்கு முதல் என்னட்ட ஓடிவந்தான். கட்டிப்பிடிச்சு மாறிமாறி கன்னத்தில கொஞ்சினான்.

‘அநாதையா வந்த என்னை ஆளாக்கினியள் அப்பா’ எண்டான்.

‘உங்களுக்கு ஒண்டு ரூபகமிருக்கோ’ எண்டான்.

‘இந்தக் கடற்கரையில் இந்த இடத்திலதான் உங்களுக்கு நான் மகனானான். இண்டைக்கு அதே இடத்தில, உங்களை விட்டிட்டுப்போறன்’ எண்டு சொல்லிப் போட்டு போனான் தம்பி.”

திறந்திருந்த கதவொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி “அது தான் எங்கட சாமி அறை, அந்தத் தெய்வத்தினர் படத்திற்குப் பக்கத்திலதான் அவன்ர படத்தையும் வைச்சிருக்கிறம்” என்றார்.

“தன்ர சொந்த அப்பாவின்ர பேர் அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தும், இயக்கத்தில விபரங்களைப் பதியேக்க ‘யோகராசா’ எண்டு என்னைத்தான் தன்னுடைய, அப்பா எண்டு பதிஞ்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்ம்.”

அவருடைய கண்கள் கலங்கிப்போயின. தனது சால்வையால் கண்களை ஒற்றிக்கொண்டார். அருகிலே நின்ற அம்மா சொன்னா,

“அன்றைக்கு முழுவதும் இவர் ஒரு மாதிரியா இருந்தார். நான் ஒண்டும் கேக்கேல்லை. பின்னேரம் கடலில பொடியள் கரும்புலியாய்ப் போய் கப்பலடிக்கப் போறாங்களாம் எண்டு. பாத்திட்டுவாறெனெண்டு போனார். காந்தரூபனும் போகப்போறான் எண்டு இவர் சொல்லவில்லை. இரவானதும் எனக்கு நித்திரை வர மாட்டெனெண்டிட்டுது, சத்தத்தையாவது கேப்பெமெண்டு வீட்டுவாசலில் இருந்தன். கொஞ்ச நேரத்தில் கடலதிரச் சத்தங்கேட்டது. நான் வாசலிலேயே இருந்தன். சாமம் ஒரு மணியளவில இவர் ஒரு மாதிரியாக, சோர்ந்து போய் வந்தார்.”

“வீட்டுக்குள்ள வந்தவர் - “எங்கட காந்தரூபனும் கரும்புலியாய் போனவன்” என்று சொல்லிப்போட்டு அழுதார். நான் ஏங்கிப்போனன். என்னால தாங்கிக்கொள்ளேலாம இருந்தது... நானும் சேர்ந்து அழுதன்.”

யோகராசா அண்ணரும், மனைவியும் பிற்காலத்தில் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றார்கள் - அவர்கள் தங்களுக்கு நான்கு குழந்தைகள் என்று சொல்கின்றார்கள். தங்களுடைய முதல்மகன் கோணேஸ்வரன் (காந்தரூபன்) என்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய மூத்தமகன் கரும்புலியாகி கடலிலே காவியமாகியபின், அவர்களுடைய நான்காவது மகன் பிறந்தான்.

இப்போது கைக்குழந்தையான அவனைத் தூக்கி
தோளில சாய்த்தபடி அந்தத் தாய் சொல்கிறாள் -
“காந்தருபனா நினைச்சுத்தான் இவனை நான் வளக்
கிறன்.”

இந்தத் தாயுடன் கூடவே அவரது தமக்கையாரும்
இருந்தார். அதே உணர்வு, சின்ன வயதுமுதல் காந்த
ருபன் மீது அன்பு செலுத்திய இந்தப் பெரியம்மாவும்
சேர்ந்து, கடந்த காலத்தை நினைவுகூர்ந்தார்.

“சின்ன வயதில காந்தருபன் என்ர பிள்ளையளோட
சேர்ந்துதான் விளையாடித் திரிவான். படிக்கிறதெண்டா
அவனுக்குச் சரியான கள்ளம். என்ர மகள் அவனைக்
கூட்டிக்கொண்டு வந்து இருத்தி, எழுதக் கற்றுக்கொடுப்
பாள்.

‘அ’ எழுதி, ‘ஆ’ எழுதி ‘இ’ எழுதும்போது,
இதென்ன கனக்க சுழிபோடவேண்டியிருக்கு ‘எழுதுப்
படுகுதில்லை’ எண்டு சொல்லி கொப்பியைத் தூக்கி
எறிஞ்சுபோட்டு ஓடிவிடுவான்.....”

“அப்படிப்பட்டவன், பிறகு இயக்கத்துக்குப்போய்
கொஞ்சக்காலத்தால திரும்பிவரேக்க பெரிய அறிவாளி
யாக இருந்தான். பெரிய அரசியல் மேதைகளைப் போல
எங்களுக்கெல்லாம் விளக்கம் தருவான். அந்தளவுக்கு
அவனை இயக்கம்தான் வளர்த்துவிட்டது.”

பெரியம்மா தொடர்ந்து சொன்னார் “கப்பலடிக்
கிறதுக்குப் போறதுக்கு ரெண்டு நாளைக்கு முன்னர் சரி
யான வெயிலுக்கை வீட்டுக்கு வந்தான். ‘தலையிடியாக்
கிடக்கு பனடோல் தாங்கிகா’ என்றான்.

குடுத்தன் வாங்கிக் குடிச்சான்.

‘நான் ஒரு முக்கியமான வேலையா ஒரு இடத்துக்குப்
போறன் பெரியம்மா’ என்றான்.

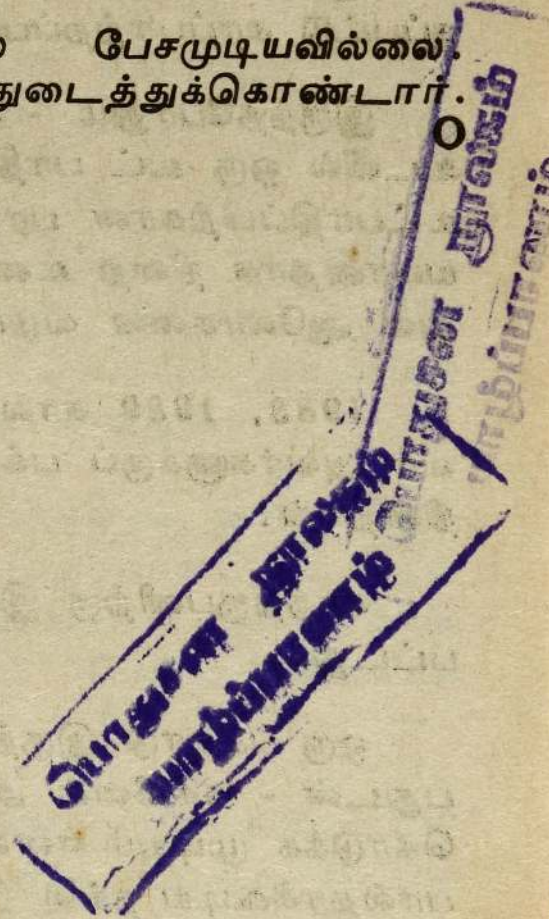
வருத்தம் என்று சொல்லுறாயேடா தம்பி..... தலை
வரிட்ட சொல்லிப்போட்டு நில்லன்..... இன்னொருதரம்
போகலாம்தானே ! எண்டு ஆலோசனை சொன்னேன்.

‘இல்லைப் பெரியம்மா ! அந்த வேலைக்குப் போகப்
போறன் எண்டு நானாத்தான் அவரிட்டைக் கேட்டனான்.....
கட்டாயம் நான்தான் அந்த வேலைக்குப் போகோணும்.....’
என்றான்.

‘சரிதம்பி..... சுகமாய்போய் சுகமாய் திரும்பி வா’
எண்டு நான் சொல்ல - அவன் திருப்பிச் சொன்னான் -

‘சுகமாய் போவன் பெரியம்மா..... அதில பிரச்சினை
யில்ல.....ஆனா..... திரும்பி வாறதென்கிறதுதான்.....
சரிபாப்பம்..... எண்டான்.

அதற்குமேல் பெரியம்மாவால் பேசமுடியவில்லை.
மறுபக்கம் திரும்பி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

இறுதி விருப்பம்

1987 இன் ஆரம்பம். அப்போது காந்தரூபன் தொண்டைமானாறு சிங்களப்படைமுகாமைச் சுற்றியிருந்த காவலரணில் கடமையில் இருந்தான்.

ஒரு நாள் முகாமிலிருந்து சிங்களப்படையினர் வெளியேறிய போது சண்டை தொடங்கியது. அச் சண்டையின் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், எதிரியின் கையில் உயிருடன் பிடிபட்டுவிடக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகியபொழுது, காந்தரூபன் குப்பியைக் கடித்துவிட்டான்.

ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக சக தோழர்களால் மீட்கப்பட்டு காப்பாற்றப்பட்டான்.

இருந்தபோதும் - சயனைட் விசம் காந்தரூபனின் உடலில் ஒரு உட்பாதிப்பை உண்டாக்கியிருந்தது. இந்த உட்பாதிப்பிற்கான பராமரிப்பு முறைகளில் அத்தியாவசியமானதாக நிறை உணவு அருந்த வேண்டுமென, மருத்துவ ஆலோசனை வழங்கப்பட்டிருந்தது.

1988, 1989 காலம். இப்போது காந்தரூபன் தலைவர் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் மணலாற்றுக் காட்டில் நின்றான்.

காந்தரூபனிற்கு இப்போதும் நிறை உணவு தேவைப்பட்டது.

ஒரு பசுமாடு இருந்தால் காந்தரூபனிற்குப் பால் எடுப்பதுடன் - சுகவீனம் அடைகின்ற போராளிகளுக்கும் பால் கொடுக்க முடியும் எனக் கருதிய தலைவர், வெளியிலிருந்து பால்தரக்கூடிய நல்ல இனப் பசு ஒன்றை, காட்டுக்குள் இருந்த தளத்திற்குக் கொண்டுவருமாறு சொன்னார்.

பசு வந்து சேர்ந்தது.

தலைவரின் துணைவியார், ஒரு தாயைப்போல இருந்து பால் காய்ச்சிக் கொடுத்தார்.

அந்தப் பொழுதுகளிலெல்லாம் காந்தரூபன் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து நிற்பான். தான் ஒரு கதியற்றவன் என்ற கவலையே அற்றுப்போகும்.

ஒரு நாள் அன்பு கலந்த மரியாதையோடு காந்தரூபன் தலைவருக்குப் பக்கத்தில் வந்தான். பாசத்தோடு அவனை அழைத்து அருகில் இருத்திக் கதைத்தார் தலைவர்.

“அண்ணை.....என்னை கரும்புலிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கோ...” என்றான்

அதோடு தனது உள்ளத்துக்குள் உறைந்து கிடந்த இன்னொரு விருப்பத்தையும் அவன் தலைவரிடம் சொன்னான்.

“உங்களுக்குத் தெரியும் அண்ணை நானொரு ‘அநாதை’. அப்பா இல்லாம அம்மா இல்லாம ஆருமே இல்லாம அலைஞ்சு என்னை ஒரு அப்பாவும் அம்மாவும் எடுத்து தங்கட பிள்ளையைப்போல வளத்தினம்.

.....அதுக்குப்பிறகு நான் இயக்கத்திற்கு வந்தன். நீங்கள் என்னை அன்போடையும் பாசத்தோடையும் ஆதரிச்சு வளர்த்தியள். நான் வருத்தங்களால வாடேக்கை எனக்கு வேண்டிய எல்லாத்தையும் செய்து கவனிச்சியள்.....”

“இப்ப நான் உங்களிட்டை ஒண்டு கேட்கப்போறன் அண்ணை. தயவு செய்து எனக்காக நீங்கள் அதைச் செய்ய வேணும்.....”

அவனுக்கருகில் இருந்து அவன் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் தலைவர்.

“என்னைப்போல எத்தனையோ பொடியள் இந்த நாட்டில அநாதைகளா வாழுறாங்கள்..... அப்பா அம்மா இல்லாம, சொந்தக்காரரின் ஆதரவில்லாம அலைஞ்சு திரியிறாங்கள். வாழ இடமில்லாம, படிக்க வசதியில்லாம, எவ்வளவோ ஏக்கங்களோடையும் துன்பங்களோடையும் அவங்கள் இருப்பாங்கள் எண்டுறதை, நான் அனுபவத்தில கண்டனான் அண்ணை.....”

“நீங்கள் என்னை அன்போட கவனிச்சுப் பார்த்ததைப் போல அவங்களையும் கவனிக்க வேணும். அவங்கள் எந்தக் குறையுமில்லாமல் வளரவும் நன்றாகப் படிக்கவும் வசதி செய்து கொடுங்கோ. அவர்களுக்கெண்டு ஒரு இடத்தை அமைச்சு, அங்கவைச்சு அவங்களையெல்லாம் வளர்த்தெடுத்து அவங்களுக்கு ஒரு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைக் குடுத்துவிடுங்கோ அண்ணை.....”

தலைவரின் இதயத்தை இது தொட்டது. அப்படியான ஒன்றின் தேவை பற்றி எண்ணியிருந்த தலைவருக்கு காந்தரூபனின் வேண்டுகோள் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அவ்வாறான இல்லமொன்றை ஆரம்பித்து - காந்தரூபனின் நினைவாக, அதனை அவனது பெயரிலேயே செயற்படுத்தத் தான் எண்ணியுள்ளதாக, தலைவர் கூறுகின்றார்.

அதற்குரிய ஏற்பாடுகளிலும் தலைவர் ஈடுபட்டுள்ளார்.

ஒரு வீரனின் ஆசை

கரும்புலி லெப். கேணல் போர்க்

(மா. அரசரத்தினம்)

சேமமடு

பிறப்பு:

11. 14. 1959

வீரச்சாவு:

23. 11. 1990

வன்னிப் பிராந்தியத்தின் மையத்தில் - அதன் இருதயத்தில் - மாங்குளம் சிங்களப் படைமுகாம் இருந்தது. அது அங்கு பல அட்டேழியங்களைச் செய்து வந்தது.

இரண்டாவது ஈழப்போர் தொடங்கிய நாட்களிலிருந்து இம்முகாம் புலிகளால் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்தது.

132926

எமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள இப்படைமுகாம் மீது தாக்குவதற்கான திட்டம் தயாரிக்கப்படுகிறது. அப்படைமுகாம்மீது, கரும்புலித் தாக்குதல் நடாத்தி அதைக் கைப்பற்றுவது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

இத்தாக்குதலை தலைமை தாங்கி வழிநடாத்திய தளபதி பால்ராஜ் சொல்லும்போது, “நாங்கள் இம் முகாம் தாக்குதலுக்கான திட்டங்களைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது ‘மாங்குளம் முகாமைப்பற்றி’ எனக்குத்தான் அதிகம் தெரியும். எனவே நான்தான் சக்கைலொறி கொண்டு போகவேணும்’ என, ‘போர்க்’ சொன்னான்.

அந்தக் குரலில் உறுதி தெரிஞ்சுது போர்க் போராட்டத்திற்கு புதியவரல்ல, அவர் மாவட்டப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர். பல தாக்குதல்களை முன் நின்று வழி நடத்தியவர்.”

தளபதி பால்ராஜ் மேலும் தொடர்கையில்.....

“1990 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 23ஆம் நாள்.....

அண்டைக்குத்தான் போர்க் கரும்புலியாப் போனவர். புறப்பட முன் கடைசியாக என்னைக் கட்டியணைச்சு ‘நான் புறப்படுறேன் இதோட மாங்குளம் முகாம் முடிஞ்சுது ... ’ என்று சொல்லிப்போட்டு, வெடிமருந்து வாகனத்தை ஓட்டிச்சென்றார். கொஞ்ச நேரத்தில பெரிய வெடிச்சத்தம் கேட்டுது; முகாம் தகர்ந்தது..... பிறகு சில மணி நேரத்தில முகாம் கைப்பற்றப்பட்டது” என்றார்.

இந்தத் தாக்குதலுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு போர்க் அண்ணை விடுமுறையில் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவரது கிராமம் சிங்கள எல்லையில் அமைந்துள்ளது. அது வன்னியிலுள்ள சேமமடு.

சிறு வயதுதொட்டு நடந்து திரிந்த அக்கிராமத்தில் குளம், வயல், காடு என்று ஒவ்வொன்றையும் சுற்றி ரசித்தார். இல்லை.....அவற்றிடமிருந்து விடைபெற்றார்.

அந்த நாட்களில் ஒருநாள் பக்கத்துவீட்டுச் சிறுவர்கள் மரத்தடியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்திற்குச் சென்று ஓர் மரக்குற்றியில் அமர்ந்தவாறு போர்க் அண்ணை கேட்டார் -

“தம்பியவை, மாவீரர் நாள் வருதல்லோ? தற்செயலா நான் செத்துப்போனா அண்டைக்கு என்ன செய்வியள்?”

“நீங்கள் ஏன் சாகப்போறியள்” எனக் கேலியாகப் பதில் கூறினர் பிள்ளைகள்.

போர்க் அண்ணையும் சிரித்தபடி, “தப்பித்தவறி நான் செத்துப்போனா என்ற நினைவா ஆளுக்கொரு மரம் நட்டு வளவுங்கோ என்ன.....?”

அவர்கள் சிரித்தனர். போர்க் அண்ணையும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

வீட்டிலிருந்து புறப்படும் இறுதி நாள் வந்தது. மதியம் உணவருந்திவிட்டு விறாந்தையில் பாயைப் போட்டுப் படுத்தார். சற்றுத்தள்ளி போர்க் அண்ணையின் அம்மாவும் படுப்பதற்காக, தரையில் பாயைப்போட்டார்.

“அம்மா இதில வந்து, எனக்குப் பக்கத்தில பாயைப் போடணை.” போர்க்கண்ணை கேட்டார். அம்மாவும் வந்து அவரின் தலையை வருடியவாறு இருந்தார்.

அன்று பின்னேரம் அப்பா, அண்ணன்மார், தம்பிமார், அன்புத்தங்கை.....என்று எல்லோரிடமும் விடைபெறுகிறார்.

கடைசியாக தாயாரிடம் வந்து, “அம்மா எனக்கு உங்கட கையால ஒரு பொட்டு வைச்சுவிடுங்கோவன், ஆசையாயிருக்கு” என சாதாரணமாகக் கேட்டார். ஏது மறியாத தாயுள்ளம் பிள்ளையின் விருப்பப்படி பொட்டிட்டு மகிழ்ந்தது. இவ்விதம் சிறுபிள்ளைபோல் அவர் நடப்பது வழக்கம் என தாயாரும் கூறினார்.

சிரித்தபடியே விடை பெற்றவர், வீட்டுப் படலையில் நின்று ஒருகணம் திரும்பிப் பார்த்தார்.....பின் போய் விட்டார்.

சிறிது நேரத்தின் பின்.....

“தம்பி சாரத்தையும் ரீசேட்டையும் விட்டுட்டுப் போட்டானை” என்று, போர்க் அண்ணையின் சகோதரன் அவசரமாகக் குரல் கொடுத்தார்.

“பழசாக்கும், அதான் விட்டுட்டுப்போட்டான் போலக் கிடக்கு” என்றார் அம்மா.

இன்று, போர்க் அண்ணையின் அம்மா சொல்கின்றார், ‘தம்பி அவன் அண்டைக்கு வித்தியாசமா நடந்ததை என்னால புரிஞ்சுகொள்ள முடியேல்லை. ஆனால் கரும்புலியாய்ச் செத்தபிறகுதான் அவன் பக்கத்தில படுக்கச்சொன்னது..... பொட்டு வைக்கச் சொன்னது..... உடுப்புகளை விட்டிட்டுப் போனது..... ஏனெண்டு விளங்குது.’”

போர்க் அண்ணனின் அம்மாவின் நா தழுதழுத்தது. ○

தளராத உறுதி

கரும்புலி கப்டன் ஜெயந்தன்
(சம்புக்குட்டி பத்மநாதன்)
சோதிபுரம், மட்டக்களப்பு.

விரச்சாவு:

04.05.1991

04.05.91

அன்றுநடந்த கரும்புலித் தாக்குதலைப் பற்றி கதைத்த பொழுது கடற்புலிகளின் சிறப்புத் தளபதி சூசை சொன்னார் -

இறுதி நேரத்தில், கடலில், சிதம்பரமும் - ஜெயந்தனும் காட்டிய உறுதியை என்னால் மறக்கமுடியாது. இப்போதும் அது என் நினைவில் பசுமையாகவே இருக்கின்றது. அது ஒரு முன்னிரவு நேரம்.

எமது கரும்புலித் தாக்குதலின் இலக்காகிய ‘ அபிதா ’
என்றபெயருடைய கட்டளைக் கப்பல் கரையிலிருந்து
சுமார் எட்டுமைல் தொலைவில் நின்றது.

இக்கப்பலைத்தேடி திசையறிகருவியின் உதவியுடன்
கரும்புலிகளின் வெடிமருந்து ஏற்றிய படகு புறப்பட்டது.
சிறிது நேரத்தில் வோக்கிமூலம் தொடர்பு கொண்டு
கதைத்தார்கள்.

“ நாங்கள் கதைக்கிறது விளங்குகிறதா? ” எனக் கேட்
டோம்.

“ நீங்கள் கதைப்பது தெளிவாகக் கேட்
கிறது ” என எந்தவித சலசலப்புமில்லாமல் உறுதியுடன்
அறிவித்தார்கள்.

மேலும் சில நிமிடங்கள் சென்றன. சிதம்பரமும் -
ஜெயந்தனும் சென்ற வெடிமருந்துப்படகு சுமார் 4 மைல்
கடந்திருக்கும்.

அப்போது -

‘ எங்களுடைய இலக்கைக் கண்டுவிட்டோம் ’

‘ எங்களுடைய இலக்கைக் கண்டுவிட்டோம்..... ’ என
உற்சாகம் பொங்க படகிலிருந்து அறிவித்தனர்.

குரலில் பதட்டமோ அல்லது தயக்கமோ தென்பட
வேயில்லை - கரையில்நின்ற தோழர்களின் நெஞ்சுதான்
பதைபதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

மேலும் சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும்.

‘ திட்டமிட்டபடி நாங்கள் செய்யப்போகிறோம் ’

‘ ஏற்கெனவே திட்டமிட்டபடி நாங்கள் செய்யப்போகி
றோம் ’ என்ற குரல் கடல் இரைச்சலையும் கிழித்துக்
கொண்டு எங்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

கரையில் நின்ற போராளிகள் அனைவரும் கண்வெட்டாது கடலையே பார்த்துக்கொண்டு, வோக்கிக்கு காதைக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது சிதம்பரமும், ஜெயந்தனும் சேர்ந்து வோக்கி ஊடாக

‘ புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம் ’ என உரத்துக் கத்தினர்.

அதைத்தொடர்ந்து கடலுக்குள் பெரு வெளிச்சம், சில வினாடிகளில் பெரும் வெடி ஓசையும் கரையை உலுக்கியது.

அடுத்த நாள் பகல் ஒருபக்கம் சாய்ந்தபடி, சேத மடைந்த நிலையில், இருந்த ‘அபிதா’ கப்பலை கட்டியிழுத்துச் செல்ல கடற்படையினர் முயன்று கொண்டிருந்தனர். சில ‘டோரா’ விசைப்படகுகள் கடலில் எதையோ தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

பல வருடங்களாக எமது போராளிகள் பலரின் உயிர்களை விழுங்கக் காரணமாக இருந்த ஒரு கடலரக்கணைக் கொன்று சிதம்பரமும் ஜெயந்தனும் வீரசாதனை புரிந்து விட்டார்கள்.

0

‘நான் போறன் அண்ணை’

கரும்புலி கப்டன் சிதம்பரம்

(பெரியதம்பி சந்திரன்)

வல்வெட்டித்துறை, யாழ்.

பிறப்பு:

20. 12. 1972

வீரச்சாவு:

04. 05. 1991

சிதம்பரம்.

நிறையப்படிக்கவேண்டும் என்று அவன் சின்னவனாக இருக்கும் போது ஆசைப்படுவான். ஆனால், குடும்பத்தின் கஷ்டநிலை அவனது கனவுகளைச் சிதைத்தது. நான்காம் வகுப்புக்குப் பிறகு அவன் புத்தகங்களைத் தூக்கிய தில்லை.

அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டில்தான் ஏழ்மையும் குடியிருந்தது.

வீட்டில் அம்மாவும் அக்காமாரும் செய்கின்ற எள்ளுப் பாகுவையும், பலகாரங்களையும் தோளில் வைத்துக் கொண்டு அவன் தெருவில் இறங்குவான். திரும்பி வந்த பிறகுதான் அவர்களின் வீட்டில் அடுப்பெரியும்.

வளர்ந்தபின் 'றோளரில்' கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்வான் - மீன் கிடைக்காதுபோனால், வாட்டத்தோடு திரும்பிவருவான்.

முற்றத்தில் நிற்கும் வேப்ப மரத்தில் ஏறி பூ கொய்து கொண்டு வந்து கொடுத்து -

“இதிலை ஏதாவது செய்யணை..... சாப்பிடுவம்” என்று சொல்வான்.

சிதம்பரம் ஏற்கெனவே கலகலப்பானவன். துன்பம் வாட்டுகிறபொழுது, அவனது முகத்தில் அதைக் கண்டு கொள்ளமுடியாது. எல்லோரையும் சிரிக்கவைத்து தானும் சிரிப்பான்.

சந்திரனாக இருந்தவன் தான் - 1989 இன் இறுதிக் காலத்தில் சிதம்பரமானான்.

ஆரம்ப நாட்களில் :

பலாலியில் சிங்கள முப்படைகளின் கூட்டுத்தளத்திற்கு எதிரில், ஒரு பிறண் எல். எம். ஜி உடன் காவலிருந்த சிதம்பரத்தின் பணி,

பிற்காலத்தில் ஒரு கடற்புலி வீரனாக தமிழீழ அலைகளின் மீது தொடர்ந்தது.

இப்போது -

சிங்களப்படையின் பீரங்கிக் குண்டினால் அரைவாசி இடிந்து நொருங்கிய - அவர்களுக்குச் சொந்தமில்லாத - வீடொன்றின் ஒருபக்க மூலையில் -

கொடிய நோய் ஒன்றினால் பாதிக்கப்பட்டு இருகால் களும் இயலாத நிலையில், கட்டிலில் இருந்துகொண்டு - சிதம்பரத்தின் ஏழைத்தாய் தன் வீரமைந்தனை நினைவு கூருகின்றாள்.....

“அவனொரு இருட்டுக்குப் பயந்த பெடியன் மோனை..... சின்னவயதில் அவன் மீன்பிடிக்கப் போகேக்க, நான்தான் அவனை படகுவரை கூட்டிக்கொண்டு போய்விடவேணும்..... அப்பதான் போவான்..... அவனுக்கு அவ்வளவு பயம்.....

.....அந்தமாதிரி பயந்துகொண்டு இருந்தவன்தான் தம்பி இயக்கத்துக்குப் போய் போராடி, அதே கடலில்..... இப்ப இவ்வளவு வீரனாய்”

அந்தத் தாய் கண்ணீரோடு பெருமைப்படுகிறாள்.

தளபதி சூசை அவர்கள், தனது கண்களுக்குள் நிழலாடும் அந்த இறுதி நாட்களைப்பற்றிச் சொல்கிறார்.

“நடுக்கடலில் நிண்டுகொண்டு எங்களுக்கு சவாலாக இருந்த, சிங்களக் கடற்படையின் ‘அபித்தா’ என்ற கட்டளைக் கப்பலின் மீது தாக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்டோம்.

அதற்காக இரண்டு கரும்புலிகள் தயார் செய்யப்பட்டனர். அதில் ஒன்று ஜெயந்தன். மற்றது இன்னொரு போராளி.

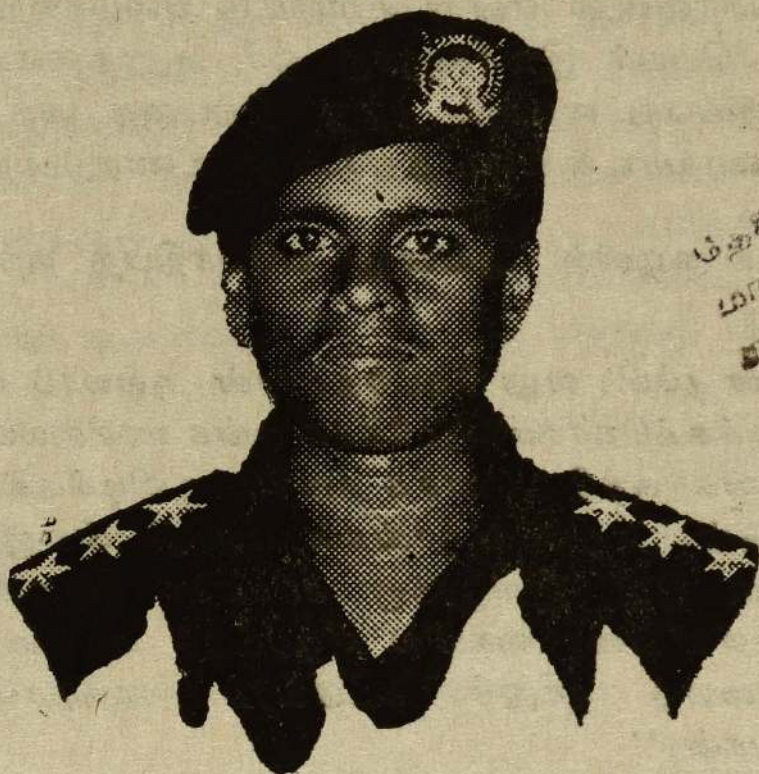
கடைசி நேரத்தில், அந்தப் போராளியை தவிர்க்க முடியாத ஒரு காரணத்தினால் அனுப்பமுடியாமல் போய் விட்டது.

என்ன செய்யலாமென நாங்கள் யோசித்துக்கொண்டிருந்த போது, அருகில் நின்று நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட சிதம்பரம் தானே முன்வந்து, ‘நான் போறன் அண்ணை’ என்று சொன்னான்

சிதம்பரம் ஏற்கெனவே தன்னை கரும்புலிகள் அணியில் இணைத்திருந்தான்.

ஆனாலும் திடீரென ஒரு தேவை ஏற்பட்டபோது தானே விரும்பி முன்வந்து கரும்புலித் தாக்குதலில் இறங்கியதை, என்னால் மறக்கமுடியாது.”

நாட்டுக்காக....

கரும்புலி கப்டன் கொலின்ஸ்

(பர்ணாந்து சில்வெஸ்டர்)

நறுவிலிக்குளம், மன்னார்.

பிறப்பு:

05. 12. 1969

வீரச்சாவு:

10. 07. 1990

இவன் பிறந்து வளர்ந்தது மன்னார் மாவட்டத்தின் நறுவிலிக்குளம் என்னும் கிராமத்தில். இவனது பெற்றோர் இன்று ஏதிலிகளாய் இருப்பது, இதற்கு அப்பாலுள்ள பண்டிவிரிச்சான் கிராமத்தில். ஆனால் இவன் எங்கே?

இவர்களுக்கே தெரியும், இவன் கரும்புலியாகி வீரம் விளைந்த வடகடலின் நீரிலும், காற்றிலும் இன்று கலந்து

வாழ்கிறான் என்பது. எனவேதான் இவனது தாய் தன் துயரைத் துடைக்க பேரக்குழந்தைக்கு (முத்தமகளின் மகனுக்கு) 'கொலின்ஸ்' என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறாள். அந்த அழியாத பெயர் இவர்களுக்கு ஓர் ஆறுதலையும், துணிவின் உறுதிப்பாட்டையும் தந்து நிற்பதை அந்த வீட்டாருடன் உரையாடக் கிடைத்தபோது உணரமுடிந்தது.

அந்தச் சூழலில் அவனது வயோதிபத் தந்தை கூறினார்.

“இவன் தம்பி, வலு கெட்டிக்காரன். நல்லாப் படிப்பான். அவன் படிச்சுக்கொண்டிருக்கேக்க எங்க ஊரிலையும் சிங்கள ஆமிக்காரங்க சுத்தி வளைச்சு கனபேரை பிடிச்சுக் கொண்டு போனாங்கள். அதனால் நாங்கள் பல இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தம், இது இவனுக்கு சரியான கவலை. அவன் தம்பி, 'ஆமியின்ரை கையில பிடிபட்டுச் சாவதைவிட ஒரு ஆமிக்காரனைத் தானும் சுட்டுட்டுச் சாகலாம்' என்று சொல்லுவான்.”

“இவன் வெளிநாடு செல்ல விரும்ப இல்லை; சொன்ன படி இயக்கத்திலதான் சேர்ந்தான்.” - இது அங்கிருந்த தாயாரின் வார்த்தை. இதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் அந்தத் தந்தையார் கூறத்தொடங்கினார்.

“தம்பி இவன் லீவு! முடிஞ்சு போறதுக்கு முதல் நாள் தாயைப் பார்த்து 'அம்மா, நான் இயக்க வேலையா ஒரு இடத்துக்குப் போக இருக்கிறன். இது முக்கியமான வேலை. இந்த வேலையின் உழைப்பு வீட்டுக்கு வராது - அது நாட்டுக்கு மட்டும்தான்' என்று சொன்னான் - நாங்கள் அதை அப்ப பெரிசா எடுக்கேல்லை.”

ஆனால் கொலின்ஸ் அம்முறை ஊருக்கு வந்தபோது அவனுக்கு தனது மரணம் அதன் திகதி கூடத் தெரிந்திருந்தது. வந்தவன் தான் படித்த பாடசாலை பழகிய

இடங்கள் எங்கும் சென்றான். கூடித்திரிந்த நண்பர்களுடன் பாசத்தோடு கதைத்தான்.

இவனோடு படித்து கூடித்திரிந்த நண்பன் இவனைப் பற்றிச் சொல்லும்போது - “அண்ணை நாங்கள் ஒரு நாள் பொழுது படுகிற நேரம் சந்தி மதவடியில கதைச்சுக்கொண்டு நிண்டனாங்கள்! அப்ப கொலின்ஸ் எங்களைக் கண்டிட்டு வந்து மதவடியில இருந்து எங்களோட கதைச்சுக்கொண்டிருந்தான். ‘சாக ஒருக்காலும் பயப்படக்கூடாது’ என்ற கொலின்ஸின் வார்த்தை இப்பத்தான் எனக்கு விளங்குது” என்றான்.

இந்த 21 வயது இளைஞன் - கரும்புலி கொலின்ஸ் - தன் சாவினால் இனத்திற்குச் சாதித்தது என்ன என்பதை சரியாக உணரவேண்டின் அவன் தன்னைத்தானே தற் கொடையாக்கிய 10.07.1990 க்கு சற்று முன்னைய நாட்களை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

அங்கு - வடமராட்சியைச் சார்ந்த பகுதியில் தன்கூரிய பார்வையைச் செலுத்தியபடி எதிரியின் பாரிய கப்பல் ஒன்று நிலைகொண்டு நிற்கிறது. அதன் ஆதிக்கக்கண்ணோட்டம் எங்கும் செல்லும். அது கடற்படைப்படகு களுக்கு வேவு பார்க்கும், தகவல் கொடுக்கும். ‘எமது படகுகள், படகோட்டிகள், ஊர்மனைகளை அழிக்கவும் அடக்கவும் அது உதவிகள் செய்யும். இதை அகற்றவேண்டியிருந்தது. இந்த உறுதிப்பாட்டுடன் மீண்டும் வடபகுதிக் கடற்கரைக்கு வருவோம்.

அங்கு -

“பொடியள் கரும்புலியா கப்பலை அடிக்கப்போறாங்களாம்” என கதை பரவுகிறது.

கரையில் வரிப்புலிச் சீருடைகளுக்கு நடுவில் கரியநிற சீருடைதரித்த மூவர். அச்சீருடையுடன் நின்றவர்களில் கொலின்ஸ் ஒருவன். கடலலை இந்த மூன்று கரும்புலிகளின் பாதங்களைத் தொட்டுச் செல்கின்றன.

அக்கரிய இருளில் கையசைத்து கூடியிருந்தவர்களிடமிருந்து விடைபெறுவது தெரிகிறது.

படகு புறப்பட்டு..... பின் மறைகிறது.

கண்கள் கடலை ஊடுருவுகின்றன.

சிறிது நேரத்தில் கடலில் பெரிய ஒளிப்பிளம்பு. அதோடு அதிரும் வெடி ஒலி.

அந்த உப்புக் காற்று அவர்களை அணைத்துக்கொண்டது. O

எழுத முடியாத காவியங்கள்

எப்படி இவர்களுக்கு முகங்களில்லையோ, முகவரிகளில்லையோ அதே போலத்தான் எத்தகைய அறிவாலும், எத்தகைய ஞானத்தாலும் கணிப்பீடு செய்யக்கூடிய வகையில் இவர்களது உள்ளகமும் இல்லை.

இங்கே எழுதப்பட்டுள்ளவை எல்லாம் இவர்களோடிணைந்த சில சம்பவங்கள் மட்டுமே. அந்தச் சம்பவங்களினூடு, உங்களால் முடிந்தால் அவர்களது மனவுணர்வுகளை மதிப்பீடு செய்துகொள்ளுங்கள்; அவர்களது சிந்தனைப் போக்கின் தன்மைகளை உய்த்தறிந்துகொள்ளுங்கள்.

தனிமனித அபிலாசைகளுக்கு அப்பால் - சுயத்தின் சிறைகளை உடைத்துக்கொண்டு அவர்களது சிந்தனையோட்டம் விரிந்தபொழுது - ஈடிணையற்ற தேசபக்தியுடன், தமதுடலோடு, தமதுயிரோடு ' தம்மையே ' தியாகம்செய்யத் துணிந்தவர்கள் அவர்கள்.

ஓயாத எரிமலையாக சதா குமுறிக்கொண்டிருந்த நெஞ்சுக்குள் ஆற்ற முடியாத தாகமாக எழுந்துகொண்டிருந்த சுதந்திர வேட்கையைத் தணிக்க, எதுவும் செய்யவும், எங்கேயும் செய்யவும் தயாரான நெஞ்சுரத்தோடு அவர்கள் பயணம் போனார்கள்.

ஒரு மாறுபாடான - முற்றிலும் எதிர்மாறான தள நிலைமைக்குள் நின்று அவர்கள் எவ்விதமாக இவற்றைச் சாதித்திருப்பார்கள் என்பதை, ஆற அமர இருந்து, உள்ளத்தைத் திறந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நெஞ்சு புல்லரிக்கும்; உயிர் வேர்க்கும்.

அவர்கள் - கண்களுக்கு முன்னால் விரிந்து கிடந்த இன்றைய ' நவீன நாகரிகத்தின் ' தாலாட்டில்தான் உறங்கினார்கள்; புலிகளின் ஒழுக்க வாழ்வின் உயரிய மரபை மீறிவிடச் செய்யும் சூழ்நிலைக்குள்தான் உலா வந்தார்கள்; இவற்றுக்குள் வாழ்ந்தும் - எதற்கும் அசையாத இரும்பு மனிதர்களாக நெருப்பைக் காவித்திரிய எப்படி அவர்களால் முடிந்தது?

வெளிப்படையாக - அந்த உல்லாச வாழ்வோடு கலந்து சீவித்தபோதும், உள்ளுக்குள் - இதய அறைகளின்

சுவர்களுக்குள் - தாயக விடுதலையின் வேட்கையை மட்டுமே சுமந்து கொண்டு, பகைவனின் அத்திவாரங்களைக் குறிவைத்துத் தேடி அலையும் அபூர்வமான நெஞ்சுரம் எங்கிருந்து இவர்களுக்குள் புகுந்தது?

பகைவனின் இலக்கை அழிக்கும் தன் நோக்கினை அடைவதற்காக, தன்னையழிக்கவும் துணிந்த இந்த அதிசய மனவுணர்வை எப்படி அவர்கள் பெற்றார்கள்?

தாயகத்துக்காகச் செய்யப்படும் உயிர் அர்ப்பணிப்பு களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் கிடையாது என்பதுதான் உண்மை. ஆனாலும், இங்கென்றால் - வெடி அதிரும் கடைசி நொடிப் பொழுது வரை - பரிபூரணமான ஒரு 'போர்ச் சூழ்நிலை' அந்த வீரனது மனநிலையை அதே உறுதிப்பாட்டோடு பேணிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் அங்கு.....?

அது முற்றிலுமே தலைகீழான ஒரு தள நிலைமை. மானிட இயல்புணர்வுகளைத் தூண்டி - அவற்றுக்குத் தீனி போட்டு - சுயகட்டுப்பாட்டை இழக்கச் செய்து - மன உறுதிப்பாட்டைச் சிதைத்து விடக்கூடிய உல்லாசத்தின் மடி அது. அதில் படுத்துறங்கி - பகை தேடி, வேவு பார்த்து, ஒழுங்கமைத்து, குறி வைத்து வெடிபொருத்திப் புறப்பட்டு, மனிதக்குண்டாகி..... எல்லாவற்றையும் தானே செய்வதோடு - பகையழிக்கும்போது தனையழிக்கும் போதும் கூட - தன்பெயர் மறைத்துப் புகழ் வெறுக்கின்ற தற்கொடை, ஒரு அதியுயர் பரிமாணத்தை உடையது. உயிர் அர்ப்பணத்தில் அது உன்னதமானது; ஈடு இணை அற்றது. இந்த வியப்புமிகு தியாக உணர்வை இவர்களுக்கு ஊட்டியது எது?

இவையெல்லாம் - அந்த 'நிழல்' வீரர்களினது பன்முகப்பட்ட தோற்றப்பாட்டின் ஓரிரு பக்கங்கள் மட்டுமே. சொல்லப்படாத பக்கங்கள் நிறைய உண்டு. அவை எழுத

முடியாத காவியங்கள்; அவர்கள் முழுமையாக எழுதப்
படும்போது - படிக்கின்றவர்கள் விறைத்துப் போவார்கள்;
ஆன்மா உறைந்து சிலையாவார்கள்.

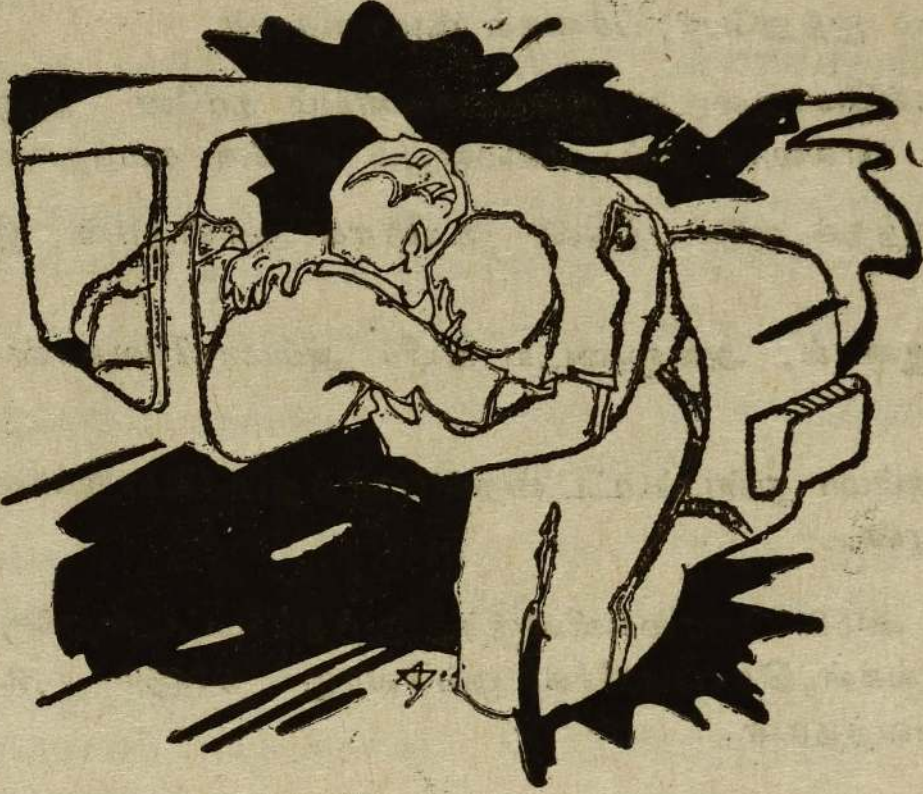
எப்படி அவர்கள் எதிரியின் உச்சந்தலையில் கூடார
மடித்தார்கள்? கூடாரமடித்து - அவனது மண்டை
ஓட்டைத் துளையிட்டு அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தது
எப்படி.....? நுழைந்து - அவனது மூளையின் பிரிவு
களையல்லவா அவர்கள் குறிவைத்தார்கள். அது
எப்படி? எவ்விதமாக இவையெல்லாம் சாத்திய
மானது... ? எத்தகைய மதிநுட்பத்தோடு நகர்வுகளை
மேற்கொண்டு, இந்த அதிசயர் இராணுவ சாதனைகளை
அவர்கள் படைத்திருப்பார்கள்? இந்த விவேகத்தை
யும் புத்திக்கூர்மையையும் இவர்களுக்கு ஊட்டி, அவர்
களை நெறிப்படுத்தி வளர்த்தது எது?

உண்மையிலேயே இவையெல்லாம் மேனி சிலிர்க்கச்
செய்யும் விந்தைகளேதான்; நம்புதற்கரிய அற்புதங்கள்
தான்!

மன ஒருமைப்பாட்டோடு தங்களைத் தாங்களே
வழிப்படுத்தி, எங்கள் இயக்கத்தின் உயரிய விழுமியங்க
ளைக் காத்த அந்தப் புனிதர்கள்; தான் அழியப்போகும்
கடைசிப் பொழுதுகளிலும் நிதானத்துடனும் விவேகத்
துடனும் செயலாற்றி, பகைவனின் இலக்குகளை அழிப்ப
தில் மட்டுமே குறியாக இருந்த அந்தக் கரும்புலிகள்;
“முகத்தை மறைத்து, புகழை வெறுத்து, மனித தியாகத்
தின் இமயத்தைத் தொட்டுவிட்ட” பிரபாகரனின் குழந்
தைகள்.....

இனிப் படியுங்கள் -

பாசம்

ஒட்டி உலர்ந்து எலும்புக் கூடாகிப் போனாள் அந்தத் தாய்.

இந்த வாட்டமெல்லாம் அவனுடைய சாவுக்குப் பிறகு தான்.

அம்மாவின் சந்தோசம், நிம்மதி, கலகலப்பு..... அனைத்துமே அவன்தான், அவன் போனதோடு எல்லாமே போய்விட்டது.

இருக்காதா | என்ன.....?

வறுமையோடு போராடிய அந்தக் குடும்பத்தை வாழ வைக்க, இரும்போடு போராட அவன் கம்மாலைக்குப் போன மறக்கமுடியாத அந்த நாட்கள் - அம்மாவின் மனசை ஆக்கிரமித்துள்ளன.

அப்போது பத்தே வயதுடைய குழந்தை அவன்.

அம்மாவுக்கு அவன்தான் மூத்தவன். அவனுக்குப் பிறகும் ஐந்துபேர்; பச்சைக் குழந்தைகள்.

எல்லோருடைய துன்பங்களையும் தானே அனுபவித்தான். எல்லாக் கஷ்டங்களையும் தானே சுமந்தான்.

அந்தக் குடும்பத்தின் உயிராக அவன்தான் இயங்கினான்.

ஆனால், அவனுடைய உயிர் அம்மாவிலேதான் இருந்தது.

அம்மா துன்பப்பட்டதைப் பார்த்துப் பொறுக்கமுடியாமல்தான் -

7 மைல் தொலைவிலிருந்த அந்தப் பட்டறைக்கு, பிஞ்சுக்கால்கள் கொப்பளிக்க ஒவ்வொரு நாளும் நடந்தே போய்வந்தான்.

அம்மாவுக்கு உயிர் துடிக்கும்; இதயத்தில் இரத்தம் வடியும்; பின்னேரங்களில் சோர்ந்து வருகிற பிள்ளையை ஓடிச்சென்று அள்ளி எடுத்து, கண்ணீர் கரையக் கட்டியணைப்பாள் அந்தத்தாய்.

“அவன்தான் எனக்குப் பிள்ளை” என்கிறாள் அம்மா.

ஓடி அலைந்து வந்து ஓய்ந்திருக்குமொரு பொழுதிலும், அடுப்படியில் அல்லல்படும் அம்மாவுக்குத் துணையாக நெருப்போடு போர் தொடுப்பான் பிள்ளை; அம்மாவுக்குத் துயரம் நெஞ்சை அடைக்கும்,

தன்னையே உருக்கி வார்த்து தங்கச்சிக்காக ஆசையோடு அவன் சங்கிலி ஒன்று செய்து வந்தபோது, அடக்க முடியாமல் அம்மா அழுதே விட்டாள்.

அந்தச் சின்ன வயதில் அவன் கஷ்டப்பட்டதைப்போல வேறெவருமே பட்டிருக்கமாட்டார்களாம் - அம்மா சொல் கிறாள்.

இருள் கவிந்த அந்த வீட்டுக்கு விளக்கேற்றியவன் அவன்தான்.

இந்தியர்கள் வந்து அம்மாவையும் பிள்ளையையும் பிரித்தார்கள்; அவன் இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டான்.

இப்போது அவனொரு கரும்புலி வீரனாகி -

‘புலிகளை அழிக்கக் கங்கணம் கட்டி நின்ற’ ஒரு இலக்கை அழிக்கத் தயாராகி நின்றான்.

பகைவனின் பிரதான தெருவொன்றில் அந்த இலக்கு, சரிவந்து பொருந்திய ஒரு ‘இளவேனில்’ காலையில் -

தாக்குதலின் இரகசியத் தன்மையையும், அதன் தேவையையும் தெளிவாகப் புரிந்துணர்ந்திருந்த அந்த விடுதலை வீரன் -

கூடவே வந்துநின்று, கட்டி அணைத்து வழியனுப்பி வைத்த அந்தத் ‘தளத்தின்’ அதிபதியிடம் காதோடு சொல்லிவிட்டுப் போனானாம் -

“அம்மாவிட்ட மட்டும் சொல்லிவிடுங்கோஅவ ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டா.....”

0

சத்து

அவனுக்குரிய தாக்குதல் காலம் துவங்கிவிட்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே சில நாட்கள் போய்வந்துவிட்டான்.

தொடர்ந்தும் நாளாந்தம் போய் வந்து கொண்டு இருக்கிறான்.

அன்று காலையிலும்கூட போய்விட்டுவந்துதான் நின்றான்.

தாக்குதல் நடக்கவில்லை,

நடாத்த முடியவில்லை.

இலக்கு வரவேண்டும்; வந்து, நேரே சந்திக்கவேண்டும்; சந்தித்து தாக்கு தூரத்திற்குள் கச்சிதமாக உட்பட வேண்டும். அப்போதுதான் துல்லியமாக அடிக்கமுடியும்.

இப்படியாக எல்லாம் சரிவந்து பொருந்துகிற ஒரு சந்தர்ப்பத்தையே அவன் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்துப் போனான்.

அன்று காலையுங்கூட அத்தகைய சந்தர்ப்பம் நழுவிப் போய்விட்டது.

அன்று மாலையோ, அடுத்த காலையோ, அல்லது மறுநாளோகூட அது நடந்துவிடக்கூடும்.

தான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு அவன் திரும்பி விட்டிருந்தான்.

அவர்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது.

மதியச் சாப்பாட்டுக்காக மேசையில் அவனும் வீட்டுக்காரர்களும், அமர்ந்தார்கள்; கூடவே அவனது நண்பனொருவனும்.

அம்மா சாப்பாடு பரிமாறும்போது, முட்டை பொரித்துத் தருமாறு அவன் கேட்டான்.

ஒன்றுமே பேசாமல்போன அம்மா முட்டையை அரை அவியலாக எடுத்துவந்தாள்.

“முட்டையைப் பொரித்துத் தரச்சொல்லியல்லோ அம்மா நான் கேட்டனான்..... நீங்கள் அவிச்சுக்கொண்டு வாறியள்.....”

அந்த அப்பாவி அம்மா சொன்னாள் -

“பொரிச்சா சத்தெல்லாம் போயிடுமடா தம்பி; அதுதான் அவிச்சு வந்தனான். சத்து இருக்கும்; உடம்பில சேரும்.....சாப்பிடு.....”

இதற்கு இரண்டொரு நாளின் பின் இந்தத் தீவையே உலுக்கிய அந்த வீரன் - அருகில் இருந்த நண்பனைப் பார்த்து உதிர்த்த நமட்டுச் சிரிப்பின் காத்திரமான அர்த்தம். மற்றவர்களுக்குப் புரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான்!

பணம்

அடுத்த நேரச் சாப்பாட்டுக்கே வழியற்ற ஒரு
ஓலைக் குடிசையிலிருந்து இயக்கத்துக்கு வந்தவன் அவன்.

இப்போது ஒரு கரும்புலி நடவடிக்கைக்காகப் போயி
ருந்தான்.

எதிரியின் 'இதயத்தில்' தான் அவனுடைய இலக்கு.

எனவே, அந்தச் சூழலோடு ஒன்றிப்போய் அதற்கே உரியவனாகத் தன்னை அவன் இனங்காட்டிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

அத்தகைய ஒரு தோற்றப்பாட்டைக் கொடுத்தாலேயே தனது நோக்கத்தை அவன் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும்.

அந்தத் தள நிலைமையோடு அவன் சந்தேகமறச் சங்கமிக்க, பணத்தைப் புரளவிட வேண்டியிருந்தது.

அந்த ஏழை வீரனது கையினால் செலவு செய்யப் பட்ட பணத்தின் தொகை பெரியது; அதன் நோக்கத்தைப் போலவே.

ஒவ்வொரு சதத்துக்கும் கணக்குக்காட்ட வேண்டிய இயக்கத்தில், இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கணக் கற்ற செலவு அது.

அந்தப் பணி அப்படியானது.

அதனால், காட்டப்படாத கணக்குகள்பற்றிக் கேட்கப் படாமலேயே, கேட்கப்படுகின்ற பணம் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

வந்துபோகும் நேரங்களில், 'அங்க கொடுத்தன் இங்க கொடுத்தன்' என்று, அவன் வாயால் சொல்வது மட்டுமே - அந்த இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கணக்கு.

'நம்பிக்கை' மட்டுமே நம்பிக்கையாயிருந்தது.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் நிறைவாகிய பின், தாயகத்திலிருந்து அவன் இறுதிப் பயணம் புறப்படத் தயாராகி விட்ட ஒரு அதிகாலையில் -

அம்மாவிடம் போனான்.

‘சொரிந்து’ கொண்டிருக்கும் திண்ணையில் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள் அம்மா.

சோர்ந்துபோயிருந்தாள்; காலைத் தேநீருக்கு என்ன செய்யலாம் என்றுதான் யோசித்துக்கொண்டு இருந்திருப்பாளாக்கும்.

பிள்ளையைக் கண்டதும் பூரித்துப்போனாள். துடித்துப் பதைத்து எழுந்தோடிவந்து, இரு கைகளாலும் கன்னங்களைத் தடவி அழைத்துப் போனாள்.

எல்லாப் பக்கத்தாலும் பிய்ந்து போயிருந்த ஒரு பனையோலைப் பாயில், நித்திரை கலையாமல் சுருண்டு கிடந்தாள் ஆசைத் தங்கச்சி. பார்க்கவே தெரிந்தது - நிச்சயமாக இரவு அவள் சாப்பிடவேயில்லை.

அருகிலே போய் இருந்து தலையை வருடிவிட்டபோது நெஞ்சுக்குள் என்னவோ செய்தது.

‘எப்போதாவது வருகிற பிள்ளை; எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு இப்போது வந்திருக்கிறான்... ஏதாவது செய்து குடுப்பமென்றால்கூட...’ அம்மா உள்ளுக்குள் குமுறியிருப்பாள்.

கடைசியாக அம்மாவின் கையால் ஒரு சாப்பாடு. அதற்காகத்தானே...பிள்ளையும் பாசத்தோடு ஓடிவந்தான். ஆனால், வீட்டிலே எதுவும் இருக்காது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாததா என்ன?

என்றுமில்லாதவாறு - சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து கொஞ்சம் காசு எடுத்துக் கொடுத்தான். “நல்ல சாப்பாடாகச் செய்யணை..... சாப்பிடுவம்.....”

அம்மாவுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. ஏனென்றால் - அதற்கு முன் ஒருபோதுமே மகன் அப்படித் தந்ததில்லை.

சமைத்து முடித்து, அம்மா ஊட்டிவிடச் சாப்பிட்டு,
அவன் விடைபெறத் தயாரானான்.

கடைசி விடைபெறல்; அம்மாவுக்கு அவன் தந்த
முத்தமும் அப்படித்தான்.

வறுமை உந்தித்தள்ளியபோதும் - கேட்கக் கூடாது
என்பதை உள்ளுணர்வு சொல்லியது..... என்றாலும்.....
தயங்கித் தயங்கி வந்து அந்த ஏழை அம்மா கேட்டாள்.

“இன்னுமொரு ஐநாறு ரூபா தந்திட்டுப்
போமோனை.....”

அம்மாவை நினைத்தபோது விழியோரம் கசிந்த நீரை
அவன் மறைத்திருக்கக்கூடும்.

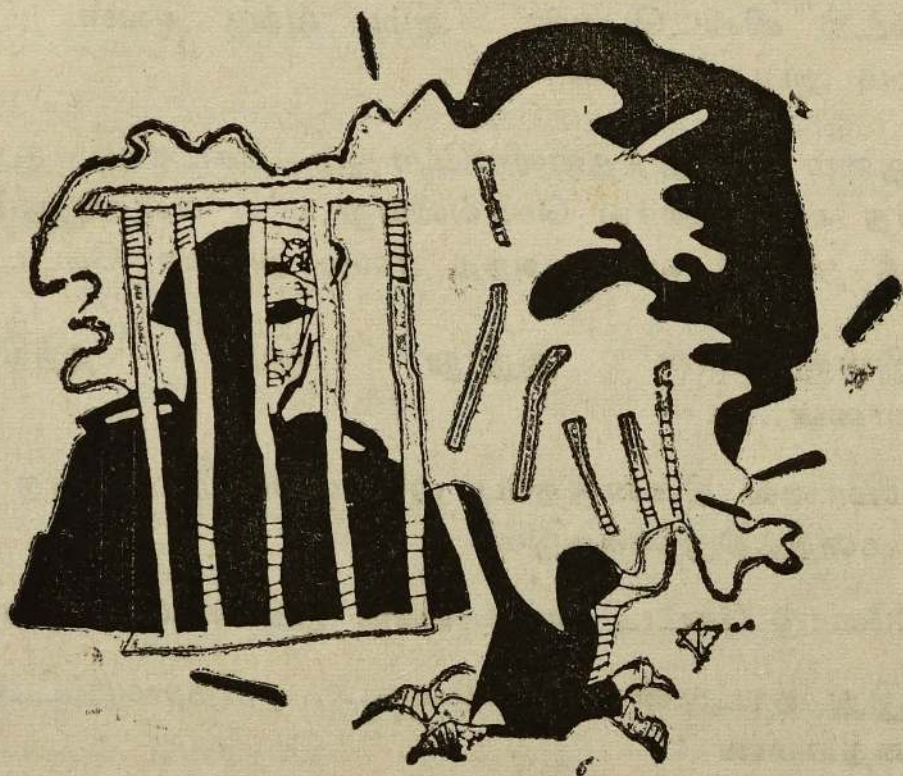
பரிவோடு கேட்ட அம்மாவுக்கு அவன் சொன்னான் -

“இது நாட்டின்ர காசம்மா..... தரமாட்டன்.....
கேளாதையணை.”

சொல்லிவிட்டு அவன் போனான்; போய்விட்டான்.

அம்மாவுக்கு எதுவுமே தெரியாது..... பாவம்!

பற்று

அது ஒரு துரோகியின் குடும்பம்.
முக்கிய கும்பலொன்றைச் சேர்ந்தவன் அந்தத்
துரோகி.

இந்தியர்களின் காலத்தில் பாரதூரமான துரோக
வேலைகளை அவன் செய்துகொண்டிருந்தான்.

அவனது இந்தத் துரோக வேலைக்கு, தெரிந்தோ
தெரியாமலோ அவனது குடும்பமும் உடந்தையாய்
இருந்தது.

தங்களது வீட்டில், 'விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எதி
ரான' ஆயுதங்கள் புதைத்து வைக்கப்படுவதைத் தடுக்காத
அளவுக்கு அது இருந்தது.

இந்தியர்கள் வெளியேறிய பின் -

அதே ஊரைச் சேர்ந்த எங்கள் வீரனொருவன் தந்த ஆதாரபூர்வமான தகவல்களின்படி - அந்த ஆயுதங்கள் மீட்கப்பட்டதுடன் - அந்தக் குடும்பமும் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டது.

தேசத்தின் நன்மை கருதி மட்டும் மேற்கொள்ளப் பட்ட நடவடிக்கை அது.

அவர்கள் எதிரியின் 'பிரதான நகரிற்குப்' போய் விட்டார்கள்; குடும்பமாகவே.

தங்களைப்பற்றிய தகவல்களை எங்களுக்குத் தந்தது யாரென்பது, அவர்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகவே தெரியும்.

* * *

அந்த எங்கள் வீரன் பின்பொரு நாளில், கரும்புலி நடவடிக்கை ஒன்றுக்குத் தெரிவாகினான்.

தெரிவாகியவன், 'அங்கு' அனுப்பிவைக்கப்பட்டான்.

போய்ச் சேர்ந்தவன், அதற்குரிய அலுவல்களை அங்கு கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏதோ அலுவலாக அவன் வீதியில் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு காலை -

நூறு, இருநூறு என்று அகப்பட்ட தமிழர்களை யெல்லாம் அள்ளிக்கொண்டுபோகும் 'படலத்தில்' எதிர் பாராதவிதமாகச் சிக்குண்டு, அவனும் உள்ளே போக வேண்டிய துரதிர்ஷ்டம் நிகழ்ந்துவிட்டது.

மனதுக்குள் ஆயிரம் போராட்டங்களோடு கம்பிக் கூட்டுக்குள் அவன் தின்றிருந்தவேளை -

அந்த ‘ நிலையத்துக்குள் ’ நுழைந்தான் அவன் !

தலைக்குள் மின்னல் வெடித்த அதிர்ச்சி; அது வெளியேற்றப்பட்ட அந்தத் துரோகியின் குடும்பத்தைச்சேர்ந்த ஒருவன் !

மெல்ல நழுவி ஆட்களுக்குள் மறைந்துவிட இவன் முனைவதற்கிடையில் - அவன் எதேச்சையாகக் கண்டு விட்டான்; இருவரது பார்வைகளும் பயங்கரமாக மோதிக் கொண்டன !

இவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை; அந்த நொடியில் - ‘எல்லாமே முடிந்து விட்டது’ என்றொரு விரக்தி உணர்வுதான் ஏற்பட்டது.

அவன் தன்னை நினைக்கவில்லை; தாயகத்தை நினைத்தான். அதற்கு மேலாகத் தான் செய்யவந்த காரியத்தை நினைத்தான். அதற்கும் மேலாக தன்னை ‘ அனுப்பி வைத்தவர்கள் ’ தன்னில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை நினைத்தான்

அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை; அடுத்த கணங்களில் என்ன நடக்கப் போகின்றது என்பதை நினைக்கையில்

* * *

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த, அந்த எங்கள் வீரனது வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது -

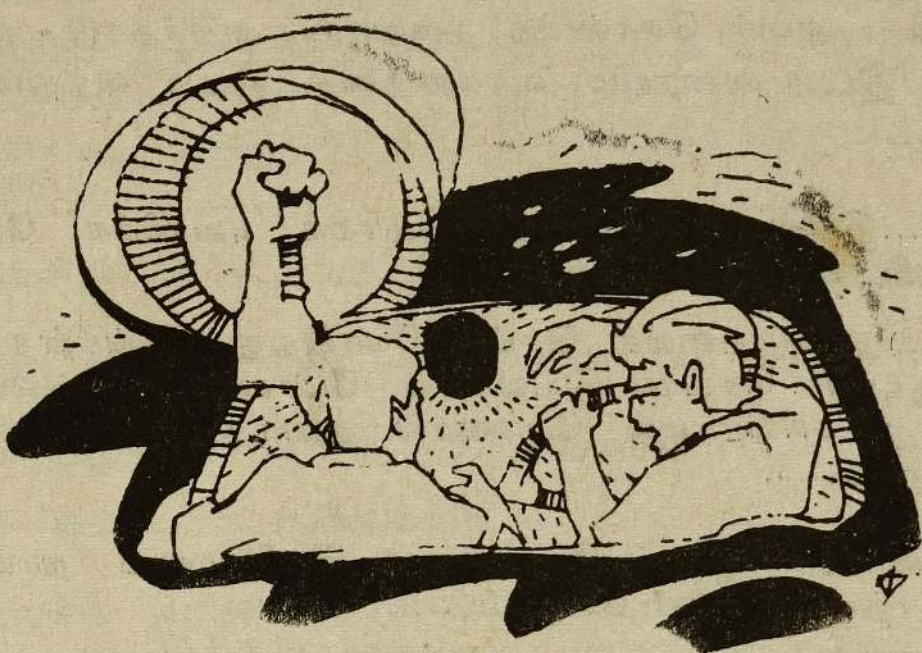
“ அவன் இங்க பிடிபட்டு உள்ளுக்க நிண்டவன். நல்லகாலம், நான் கண்டபடியால அங்க கதைச்சு வெளியில எடுத்துவிட்டனான். அவன் இங்க வாய்பாத்துக் கொண்டு திரிஞ்சு திரும்பவும் மாட்டுப்படப்போறான். இவனைக் கவனமாக நிக்கச்சொல்லிவிடுங்கோ.”

* * *

கரும்புலித் தாக்குதலை நிகழ்த்துவதற்கு முன்னர் கூடவந்திருந்த பெரியவர் ஒருவருக்கு அவன் நம்பிக்கையோடு சொன்னானாம் -

“ எங்கட போராட்டம் தமிழனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தன்ர மனச்சாட்சியையும் உலுப்பி விட்டிருக்கு தய்யா; இந்தப் போராட்டம் நிச்சயமாக வெல்லும்!” O

தேவை

இங்கு அவனுக்கு தாக்குதலுக்கான பயிற்சி வழங்கப்பட்டுத் தயார்ப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் -

அங்கு இன்னொரு வீரன் தாக்குதலுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான்.

இவன்தான் தாக்குதலுக்கான கரும்புலி வீரன்; ஆனால், அவன்தான் அந்தத் தாக்குதல் 'தளத்தின்' அதிபதி.

பயிற்சிகள் முடிந்து இவன் புறப்படத் தயாரான நேரத்தில், அவனை வழியனுப்பிவைக்கிறபோது, அனுப்பி வைத்தவர் ஒரு விடயத்தை அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்தினார்.

“ஏற்கனவே அங்கு ஒருவர் நிற்கிறார்; அவர் தாக்குதலுக்கான ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

அதாவது, அவர்தான் இந்த நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறார். உங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் காட்டி - விளக்கி - அவர் சொல்லித் தருவார். அத்தோடு - குறிப்பிட்ட இடம் வரையும் வாகனத்தை ஓட்டி வந்தும் தருவார்.....

.....இதில் நீங்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால்.....

.....தாக்குதலைச் செய்யப்போகிறது நீங்கள்தான்; உங்களுக்குச் செய்ய இயலாமல் போனால், அல்லது, செய்வது சரிவராமல் போனால் அவர்தான் இதைச் செய்வார்.....

ஆனால் - இந்த வேலையை இனிமேலும் நாங்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேணும்.....”

அவர் சொல்லவந்த விடயத்தை, அவன் பரிபூரணமாக விளங்கிக்கொண்டான்.

* * *

அந்தப் பெரிய நகரத்துத் தெருக்களின் மிகுதியான நெரிசலினால், தாக்குதல் சறுக்கிக் கொண்டே போனது.

அரக்கமுடியாத வாகனப் போக்குவரத்தும், அதிகூடிய சனசந்தடியும் தொடர்ந்து இடைஞ்சலைத் தந்துகொண்டே யிருந்தன.

இலக்கு கண்களில் படும்போது, அவன் இறங்கிக் கொண்டு இவனை அனுப்பிவைப்பான். வேகமாக நகர்ந்து இலக்கை அண்மிக்க முனையும்போது -

ஏதோ ஒரு தடை வரும்.

இப்படியாக தாக்குதல் இழுபட்டுக் கொண்டே போனது.

நெருக்கடியான போக்குவரத்துப் பாதைகளில் வாகனம் ஓட்டிய அனுபவம் பெற்றிராததால், அந்த வீரனும் கூட வெகுவாகச் சிரமப்பட்டான்.

எத்தனையோ நாட்கள் போய்ப்போய்த் திரும்பிவர வேண்டியிருந்தது.

எனவே இலக்கு நெருங்கிவரும் ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானால், திரும்பப் பெறமுடியாத பெறுமதி உடையது அது; உடனடியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டுவிட வேண்டும்.

இவ்விதமாக உருவாகியிருந்த ஒரு சூழ்நிலையில் -

அது எதிர்பாராத ஒரு சந்திப்பு -

தேடித்திரிந்த இலக்கு மிக வசதியாக

மிகமிக வசதியாக எதிர்ப்பட்டது.

ஆனால் வாகனத்திற்குள் இருவருமே இருந்தார்கள். தளபதி ஓடிக்கொண்டிருந்தான்; அருகு இருக்கையில் இவன். இவனிடம்தான் 'சுவிச்'

அவன் இறங்கிக்கொண்டு இவனை அனுப்புவதற்கெல்லாம் அவகாசமே கிடையாது; தாக்குதாரத்துக்குள் இலக்கு நெருங்கிவிட்டது.

மிக அரிய சந்தர்ப்பம்; தவறவிடவே முடியாது; தவறவிடக்கூடாது.

“ அமத்தடா..... ” - தளபதி கத்தினான்.

ஆனால், அவன் அமத்தவில்லை.

இலக்கு அருகால் கழிந்துபோய்க்கொண்டிருந்தது.

“ அமத்தனடா..... ” - தளபதி திரும்பவும் கத்தினான்; கட்டளையிட்டான்!

ஆனால் அவன் அமத்தவில்லை!

இலக்கு, கடந்து, - நகர்ந்து - தூர விலகிப் போய் விட்டது.

அவன் அமத்தவேயில்லை.

ஆத்திரமும் கோபமும் பொங்க எரிச்சலோடு தளபதி கேட்டான், “ ஏனடா அமத்தேல்லை.....?..... பயந்து போனியோ?”

அந்த வீரன் அமைதியாகப் பதிலளித்தான். “இந்த வேலை தொடர்ந்தும் நடக்கவேண்டுமென்றுதான்!”

*

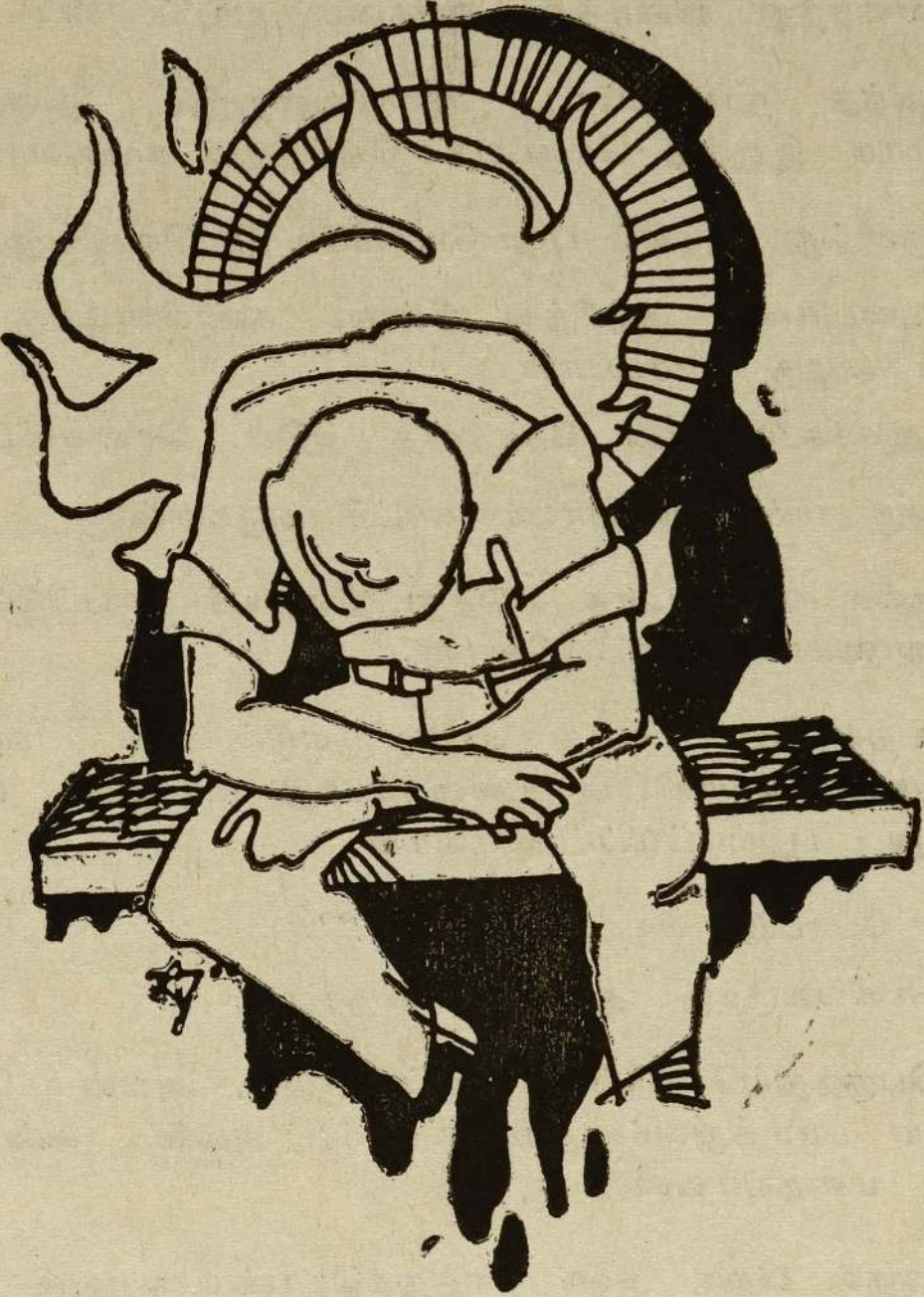
*

*

இதற்குப் பின்பொரு நாளில், அதே கரும்புலி வீரன், அதே இலக்கை, அதே திட்டத்தின்படி தாக்கியழித்தான்.

○

தாகம்

அவனுடைய வைகறைப் பொழுதுகள் மகிழ்ச்சி
யாகத்தான் விடியும்.

துடிதுடிப்போடு அவன் நித்திரை விட்டெழுவான்.

முகத்தில் இனம்புரியாத ஒரு பூரிப்புப் படர்ந்திருக்கும்.

விரைந்து விரைந்து பணிகளை முடிப்பான்.

அந்த நாளிலும்கூட குளியலறையில் அரைமணி நேரமாக இருந்து செருப்புத் தேய்த்துக் கழுவுவான்.

குளித்து முழுகிப் புதுப்பொலிவோடு வெளிவருவான்.

உடைகளை அணிந்து நின்று, கண்ணாடிக்கு முன்னால் அழகு பார்ப்பான்.

ஆகக்கூடுதலான நேரத்தை அதில் செலவளிப்பான் ஒரு மன்மதன்போலக் காட்சி தருவான்.

நல்ல சாப்பாடாக எடுத்து, நிறையச் சாப்பிடுவான்; சந்தோஷமாகச் சாப்பிடுவான்.

உற்சாகமாக வந்து வண்டி எடுப்பான். கூடவே வந்திருந்த ஐயாவிடம் உவகையோடு சொல்லி விடை பெற்று - புறப்பட்டுப் போவான்.

“ போட்டு வாறனய்யா.....!”

பெரியவருக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும்.

பெருந்துயரோடும் - பிரமிப்போடும், அவன் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்; அவன் கண்களிலிருந்து மறையும்வரை.

அதன் பிறகு அவர் காத்துக்கொண்டிருப்பார்-

அது அவனுக்காக அல்ல,

ஆனால், போன காரியம் பிழைத்து அவன் திரும்பி வருவான்; வரும்போது -

இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போகையில் இருந்த உற்சாகம் மறைந்து, முகம் பேயறைந்தது போலிருக்கும்.

அந்தப் பொலிவு செத்துப்போயிருக்கும்.

தாங்க முடியாத சோகம் அவனில மிகையாகத் தெரியும்.

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்து குந்துவான்.

விசர் பிடித்தவன்போல எழுந்து உடை களையாமலே போய்க் கட்டிலில் விழுவான்.

இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒரு ஆற்றாலை உணர்வுக்குள் அவன் சிக்குண்டு தவிப்பது தெரியும்.

பெரியவர் அருகிலிருந்து தடவிக்கொடுத்து ஆறுதல் சொல்லுவார்.....; எதற்கு ஆறுதல்...? விசித்திரமான வாழ்க்கைதான்;

மதியம் சாப்பிடான். தேநீர்கூட அருந்தான். இரவும் சாப்பிடாமலே கிடப்பான். அறையைவிட்டு வெளியிலேயே வரான். கண்களைக் கூரைக்குள் செருகி விட்டு வெறித்த பார்வையோடு படுத்திருப்பான்.

அந்த நேரங்களிலெல்லாம், 'தமிழீழத்தின் கரைகளைத் தழுவும் கடலலைகள்' போல தாயக நினைவுகள் அவனைத் தழுவியிருக்கும்.

புரண்டு புரண்டு படுப்பான்; அவனது மன உளைச்சல் அதில் தெரியும். மெல்ல இருள் கவியும் பாவம் அப்படியே தூங்கிப்போவான்.

'என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்.....! எப்படி இவர்களால்?' - ஐயாவுக்கு இது பெரியபுதிர்; நம்பற்கரிய அதிசயம்.

மீண்டும் வழமைபோல -

அதே உற்சாகமான விடியல்.

ஆரவாரமான புறப்பாடு -பின்னர்

மனம் இடிந்துபோன திரும்புகை.

கட்டிலில் துவண்டு தலையணையில் கண்ணீர்.

மீண்டும் மறுநாள்.....

இப்படித்தான் எத்தனையோ நாட்கள்; சாவு - பகை
வனும் அவனிடம் இருந்து தப்பித்துப்போக, அவன் ஏமாற்
றத்தோடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், அந்தக் கடைசிநாளில், அவன் மிக உறுதி
யாகச் சொல்லிவிட்டுத்தான் போனான் -

“நான் போறனய்யா;.....இண்டைக்குப் பிழைக்கவே
மாட்டுது.....”

அவன் மறையும்வரை ஐயா பார்த்துக்கொண்டே நின்
றார்.

அவன் வரவில்லை; அந்தச் செய்தி வந்தது! O

மீடல்

இயந்திரத்தின் மெல்லிய ஒலியைத் தவிர, மற்றும்படி
நிசப்தமே வாகனத்தை நிறைத்திருந்தது.

‘நீண்ட பயணம்’ போகப் புறப்பட்டுவிட்ட ஒரு கரும்
புலியை வழியனுப்பச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு பயணம்.

மொதலான நூலகம்
மாநில நூலகம்

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்; ஆனால் சிந்தனைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அந்தக் கரும்புலியின் மனத்திரையில், கொடூரமான அந்தக் காலம் -

தெருத்தெருவாகப் பிணங்கள்; யுத்த டாங்கிகளின் இரும்புச் சங்கிலிகளால் நெரிக்கப்பட்ட உடலங்கள்; கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்கள்; சீர் குலைந்து போயிருந்த தமிழீழம்... எல்லாமே வந்து போயின.

அவற்றை நினைக்க நினைக்க தனக்குரிய அந்தத் தாக்குதல் திட்டம் மனதுக்குள் விரிந்தது; செயல்முறையில் சொல்லித் தரப்பட்டதையே, அந்தக் கரும்புலி திரும்பத் திரும்ப மனப்பாடம் செய்துகொண்டிருந்தது.

எந்தப் பிசுமில்லாமல் அதனைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையே அந்தக் கரும்புலியை ஆட்கொண்டது; அதனைச் சுற்றியே அந்தக் கரும்புலியினது நினைவுகள் வலம்வந்துகொண்டிருந்தன.

அதே போலவே -

துல்லியமான வெற்றியாக அது நிறைவேற வேண்டுமென எண்ணங்கள் ஓட - அந்தக் கரும்புலியை வழியனுப்பச் சென்றுகொண்டிருந்த போராளியும் வாகனத்தை ஓட்டிக்கொண்டேயிருந்தார்.

சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த நீண்ட அமைதியினால் அருகில் யாருமற்றது போன்ற தனிமையுணர்வு எழ - தானறியாமலேயே - ஒரு பாடலை அந்தப் போராளி உரத்துப் பாடிவிட்டார்.

பின்னாலிருந்து சிரிப்பொலி பரவி வாகனத்தை நிரப்பியபோது; சுதாகரித்துக்கொண்டு அவர் நிறுத்திக் கொண்ட அந்தப்பாடல் -

“பிரபாகரன் நினைத்தது நடக்கும் - அவன் புலிப்படை நெருப்பாற்றை நீந்திக் கடக்கும்...”

அந்த வாகனப் பயணம் முடிந்து, ‘எல்லோரும்’ வழி யனுப்பி வைக்க அடுத்த பயணம் தொடர்ந்து, போய்... அன்றொரு நாளில் அந்தக் கரும்புலி போயேவிட்டது.

எங்கள் மண்ணுக்கு “இருண்ட நாட்களை”த் தந்த போராட்டத்தின் பெரியதொரு தடைக்கல்லை, அந்தக் கரும்புலி கட்டி அணைத்துத் தகர்த்தபோது -

எங்கள் போராட்டத்தின் ‘வரலாற்றுப் பெருமை’ ஒன்றுக்கு அது உரித்துடையதாகியது.

அடுத்து வந்த நாட்களில் -

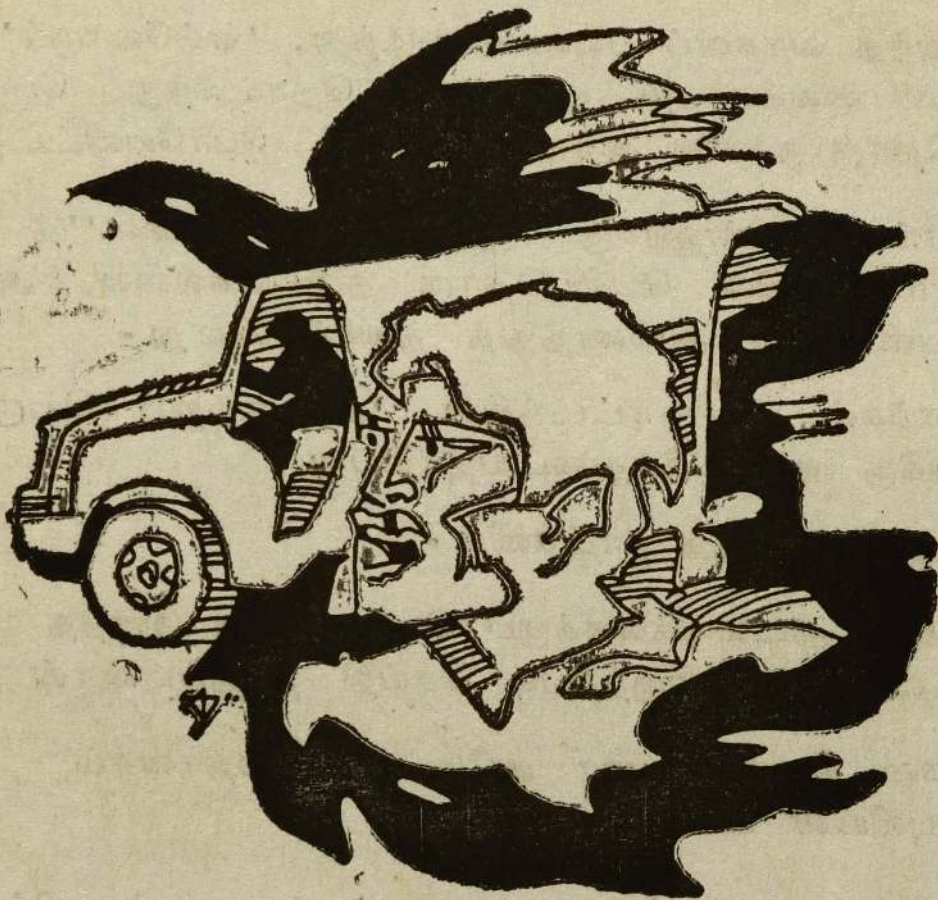
அந்த நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த ‘அந்த ஒரு’ வீரன், அங்கிருந்தபடி செய்தி அனுப்பினான் -

கடைசி நாள் வரை அதே பாடல்தானாம் அந்த கரும்புலியின் வாயில் -

“பிரபாகரன் நினைத்தது நடக்கும் - அவன் புலிப்படை நெருப்பாற்றை நீந்திக் கடக்கும்.”

O

மான்ம்

தாக்குதலுக்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான்.

வேவு அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் - தாக்குதலுக்கு அவன் தயார்ப்படுத்தப்பட்டான்.

விளக்க வகுப்புகள் நடந்தன;

செயன்முறைப் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன.

சொல்லிக்கொடுத்தவற்றை அவன் சிறந்த முறையில் பிடித்துக் கொண்டான்.

பல்வேறு தேர்வுகளிலும் தேறிய அவனுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது.

அவன் தாக்குதல் 'தளத்துக்கு' அனுப்பப்பட்டான்.

அங்கும் அவனுக்கு தாக்குதல் கேந்திரம் நேரடியாகக் காட்டி விளங்கப்படுத்தப்பட்டது -

அது பகைவனின் 'முளை'

தமிழர்களுக்கு எதிரான போரின் 'மையம்' அதுதான்.

எனவே, அந்தத் தாக்குதல் முக்கியத்துவம் மிக்கது,

ஆனால், எல்லா ஏற்பாடுகளும் நிறைவாகியிருந்த போது - கடைசி நேரத்தில் தாக்குதலுக்கு என்று சென்ற வன் தளம்பிவிட்டான்; நம்பிக்கையோடு தயார்ப்படுத்தப் பட்டவன் பிசகிவிட்டான்.

எதிரி உசாரடைந்துவிடுவானானால் எல்லாமே பாழ்.

எனவே திட்டத்தைத் தாமதப்படுத்த முடியாதது, இன்றியமையாத தேவையாக எழுந்தது.

அப்படியானால் ஆள்.....?

திரும்பிப்போய், புதிதாக ஒருவனைத் தயார்ப்பண்ணி, கூட்டிவந்து.....அது சாத்தியமே இல்லாத சமாச்சாரம்.

அந்தத் தர்மசங்கடமான நிலையில் -

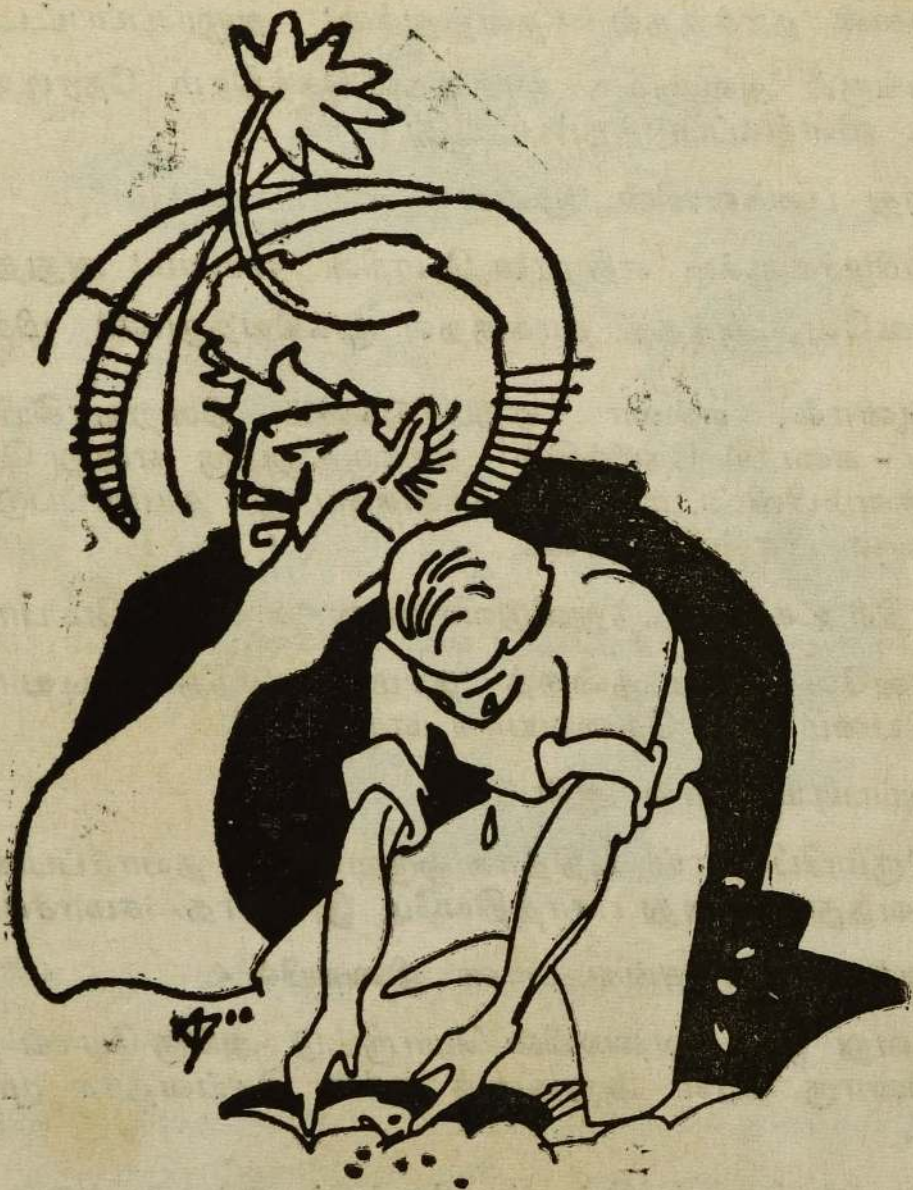
வேறு ஒரு வேலையின் பொருட்டு அங்கு போய் நின்ற இன்னொரு வீரன் அதனைத் தான் செய்வதாக முன்வந்தான்.

உடனடியாகத் திட்டம் விளங்கப்படுத்தப்பட்டு, அவன் புறப்படத்தயாரானான் -

புறப்படும்போது - வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு - அந்தத் 'தளத்தின்' அதிபதியிடம் உணர்ச்சிமயமான முகத்தோடு சொல்லிவிட்டுப்போனான் -

“தமிழங்களாகப் பிறந்தவங்களுக்கு கொஞ்சமெண்டாலும் ரோசம் இருக்கோணும் !”

ஆசை

எல்லாம் ஏற்பாடாகிவிட்டது.

அவன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

இதற்கு முன்னரும் பலதடவை போய்ப்போய்
வந்தவன்தான். ஆனால் இனி வரமாட்டான்.

வழியனுப்பிவைக்க வந்த தோழன், அவனது தோள்
களை அணைத்துக் கூட்டி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அழைத்துச்செல்லப் போகின்றவரும், அனுப்பிவைக்க
வந்த தோழர்களும் அருகிலே வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருந்தாற்போல் - அவனது நடையின் வேகம் சற்றுக்
குறைந்தது.

ஏனோ தெரியவில்லை - மெல்ல மெல்ல முகம் இறுகிக்
கொண்டே போனது.

கண்களில் நீர் திரையிட அவன் தயங்கினான்.

அவன் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்தான்.

அருகில் நின்ற தோழர்களைக் கடந்து வெகு தொலை
வைப் பார்த்தான்.

விழிகளைப் பரப்பி ஏக்கத்தோடு பார்த்தான் - திரும்
பித் திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஏன் பார்க்கிறான்.....? எதைப் பார்க்கிறான்.....?
எங்களுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு மாற்றம்
அவனில் தெரிந்தது.

‘எல்லாவற்றுக்கும் தயாராகி சந்தோசமாக வந்தவன்,
ஏன் திடீரென இப்படி ஆகிப் போனான்.....?’

இவன் நினைக்கும் போதே - இவனிடமிருந்து மெல்ல
விலகிக்கொண்டு -

அருகிலிருந்த காட்டுத் துண்டுக்குள் அவன் போனான்;
போனவன் திரும்பி வந்தான் -

ஒரு சோர்வான நடை; நடை மட்டும்தான்.

யோதுசன நூலை
யாழ்ப்பாணம்

தனது உடலில் படிந்திருந்த மண் புழுதியை தட்டிக்
கொண்டு வந்தான்; தனது உதடுகளிலிருந்த புழுதியையும்

தாயகத்துக்குக் கடைசி முத்தம் கொடுத்து வணங்கி -
விட்டு அவன் வந்துகொண்டிருந்தான்:

கண்கள் சிவந்து கலங்கிப்போயிருந்தன; ஆனால், முகத்
தில் தெளிவு தெரிந்தது; பார்வையில் உறுதி தெரிந்தது.

தோழர்களுக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

இப்போது அவனைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்ததனால்
எதுவும் அவனிடம் கேட்கவில்லை.

எல்லோரிடமும் விடைபெற்று - திரும்பிப்பார்த்துக்
கையசைத்து - அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

நடந்துகொண்டிருந்தவன் தோழர்களை விட்டு விலகி,
சற்று எட்டத்திற்குப் போனதற்குப் பிறகு -

சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து எதையோ கிள்ளி எடுத்து -
கைகளை விரித்து - கூட்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தவரிடம்
காட்டினானாம்...!

6007N

அவர் விக்கித்துப் போனார்.

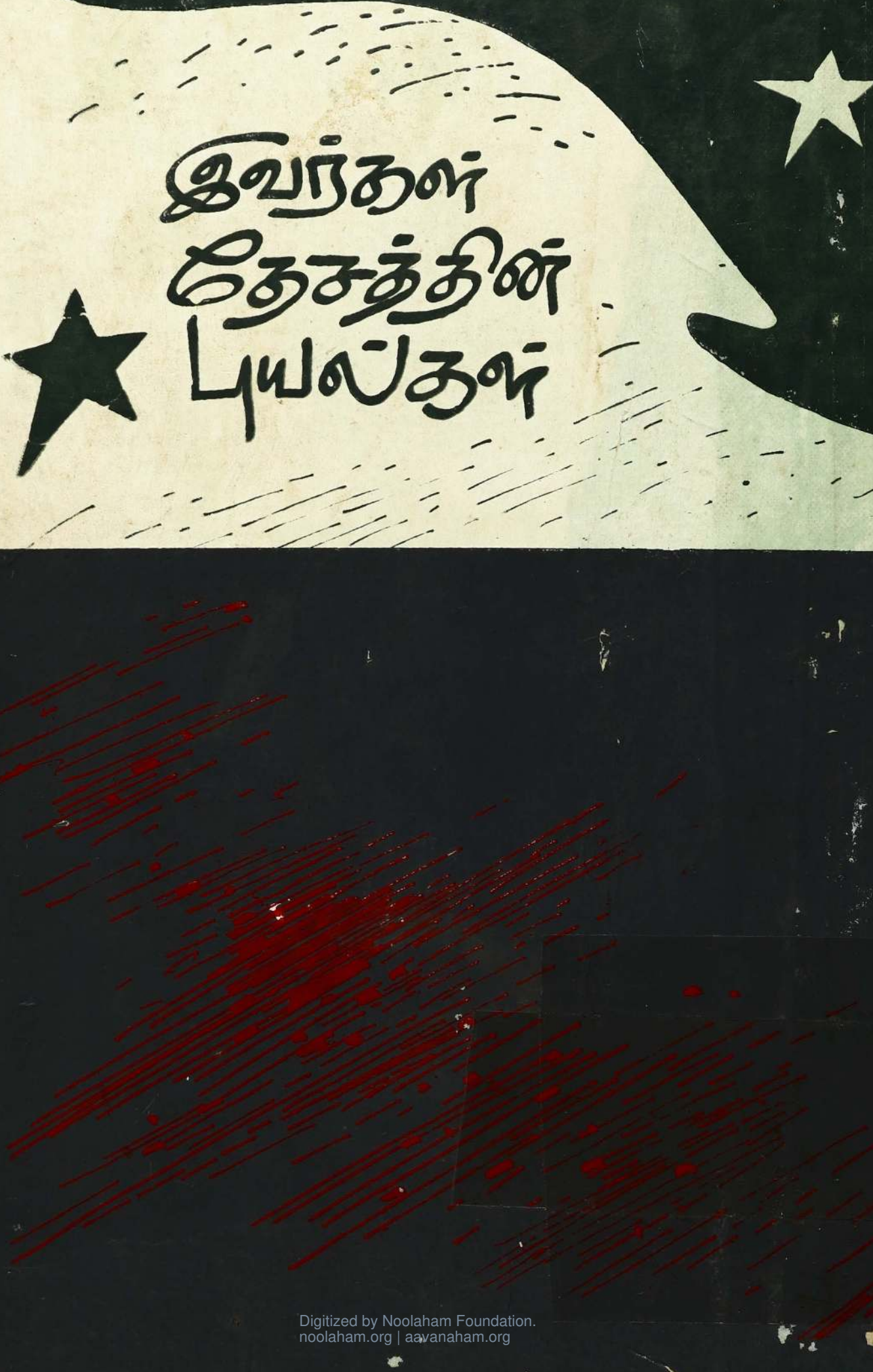
“இது ‘எங்கட மண்’ ...இனிமே ஒரு நாளுமே எனக்கு
இதைப் பார்க்கக் கிடைக்காது..... அது தான்!...” ○

யோதுசன நூலைப் பிரிவு
நூல் நூலைக் கொண்டு
யாழ்ப்பாணம்

132926

யோதுசன நூலை
யாழ்ப்பாணம்

இவர்கள்
தெருத்தின்
புயல்கள்